

363

Casal de la Pau - Cervantes, 2, pral-1 08002-BARCELONA

PRIMAVERA 1992

300 PTES - 16 FF

MOCCADOR 20

No-violència i desmilitarització

DESARMAMENT

EL 92

MOCS

PAÍS VALENCIÀ:

MOC Valencia
C. de Baix, 8
46003 Valencia

COMARQUES DE PONENT:

MOC Ponent
Aptat. Correus 850
Lleida

MALLORCA:

Grup d'Objectors Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:

MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

EMPORDÀ:

MOC Empordà
Aptat 337
17600 Figueres

MARESME:

Assemblea Antimilitarista del Maresme
Casal Independència
Camí Ral, 504, 1
Mataró

GROC
Grup de Recol·liment als Objectors
Elsenda de Montcada, 53
08330 Premià de Mar

VALLÈS ORIENTAL:

MOC Vallès Oriental
Ateneu Popular
Plaça de l'Església, 9, 3-2
08400 Granollers

MOC (Manolú)
Dos de Maig, 31, A-1
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:

Agrupació Naturalista de la Garrotxa
Servei Comarcal de Joventut
Torre Malagride
Passeig de Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:

Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

Assemblea Antimilitarista del Bages
Guimerà, 53, 2-1
08240 Manresa

RIBERA D'EBRE:

MOC (Carles)
Plaça Major, 4
43746 La Serra d'Almos

BAIX LLOBREGAT:

MOC Bellvitge
Prado, 12, 13-1
08907 L'Hospitalet

Grup d'Objectors de Sant Just
Casal de Joves de Sant Just
Plaça del Parador s/n
08960 Sant Just Desvern

ANOIA:

MOC Anoia
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

BAIX CAMP:

MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONÈS:

MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila
Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

MOC Casal de la Pau
Cervantes, 2, pral-1
08001 Barcelona

OSONA:

Assemblea Antimilitarista i d'Objectió
Casal Sant Just
Sant Just, 1, 2
08500 Vic

BERGÜEDÀ:

Assemblea Antimilitarista del Berguedà
Aptat. Correus 30
08600 Berg

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA:

SIOC
Escola Tècnica Superior d'Enginyers de
Telecomunicacions
Jordi Girona i Salgado, s/n Barracó C
08034 Barcelona

MOCADOR

Desmilitarització i no-violència

DIP. LEG. B-1292-87

SUMARI 20

- Mocador 20 3- Breu història de la patata calenta. Edu 4

- Somien els ministres amb jutges elèctrics. Pere Comellas 5

- Judicis que seran condemnats. Albert Garcia i Catalan 6

INSUBMISSIÓ:

- No badis, Insubmissió! Gustinet 7

- N-152, 3 dies d'insubmissió. Jordi Muñoz 8

- Trenquem el mur. Insubmisos empresonats. 9

- La insubmissió a l'Estat Espanyol. Dades actualitzades del nombre total d'insubmisos, sentències, etc. 10

CRISTIANISME I INSUBMISSIÓ:

- Podem, els cristians, ser insubmisos. Pep Manel Fondevila 11

- Insubmissió. Lluís Vallès 12

- Els militars i la policia "punxen" els telèfons dels antimilitaristes 13

CÒMIC:

- Hasañas Bélicas 14

- Bicies per la pau. Amics de la Bici 15

- Estat Botxí. Jaume 15

OBJECCIÓ FISCAL:

- Objecció fiscal: la resposta a les despeses militars. A. Oliveres 16

- Renfe i el Codí 54. J. Muñoz 18

- De samarretes i altres negocis. Gustinet 19

JUDICIS A LA GUERRA DEL GOLF:

- Un tribunal en contra de la guerra. Xavier Artal 20

- Acta de l'acusació internacional contra l'administració nordamericana (EE.UU) 20

- Judici a la guerra del Golf. Associació de mares i pares d'objectors-insubmisos 21

- Sentència del Tribunal contra la guerra 23

INTERNACIONAL:

- ICOM92 26

- Apadrina un objector de consciència de l'Est 26

BREUS:

- Prous judicis a insubmisos 27

- Què en faran del castell 27

- Contra el racisme i la xenofòbia 27

OPINIÓ:

- Excm. Sr. President del Govern. Associació de familiars i amics d'objectors insubmisos 28

- Srs. Governants: quan deixareu de sorprendre'ns?. T. Astasio 29

- Viatge al Kurdistan (2a part). F. Arnau 30

AGENDA 32

LLIBRES 33

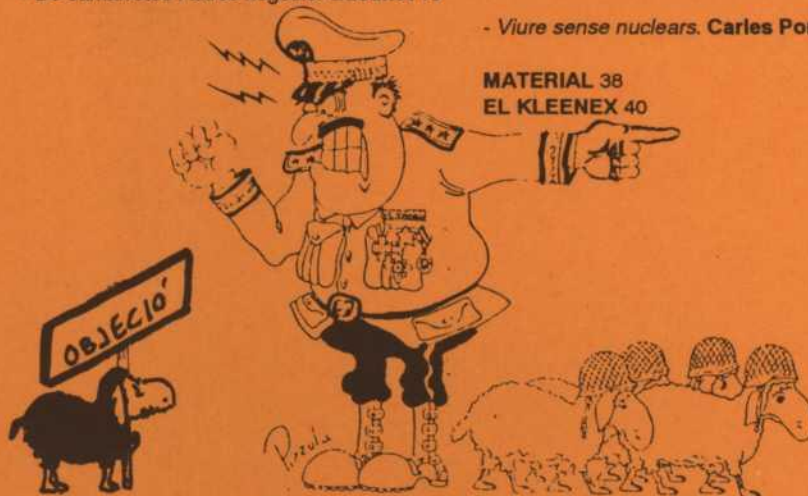
EDUCACIÓ PER A LA PAU:

- Seminario Permanente de Educación para la Paz. Montse González 34

- Viure sense nuclears. Carles Porcel 37

MATERIAL 38

EL KLEENEX 40

REDACCIONS

MOCADOR - CASAL DE LA PAU Cervantes, 2, pral-1
08002 Barcelona

MOCADOR - EMPORDÀ Apartat 337 17600 Figueres

MOCADOR - BADALONA Casal de Joves, Germà Bernavé,
s/n 08911 Badalona

MOCADOR 20

Ja anem pel 20! I fa cinc anys! Però les celebracions d'aquest esdeveniment les deixarem pel proper MOCADOR 21.

En aquest número us oferim lectura ben diversa. Per una banda teniu la possibilitat de profunditzar una mica amb la història de la patata calenta. O sigui, els processos judicials als objectors. Fins que el govern no es decideixi d'una vegada a anar a l'arrel del problema, la patata cremarà.

També reproduïm el document que ha generat una de les darreres polèmiques entorn de l'objecció. El codi 54 de la Renfe. Sembla que a aquesta empresa pública li interessa més arribar tard a l'estació i donar una mala imatge que una altra cosa.

Referent a la insubmissió us oferim una visió crítica de les visions optimistes i les dades actualitzades del nombre d'insubmisos, sentències i els noms dels empresonats.

S'acosta el període de declaració de la renda. S'ha de tenir ben present què en fan dels nostres impostos. Per això tenim la secció d'Objecció fiscal.

Hem obert una altra secció, cristianisme i insubmissió, que pretén donar cabuda a l'antimilitarisme d'arrels cristianes. Hem de recordar que els primers objectors provenien de les comunitats cristianes de base. La seva estratègia era ben diferent a l'actual, però d'això fa molts anys, i ara els cristians continuen

compromesos amb la pau mitjançant la insubmissió.

I encara dediquem unes pàgines a la guerra del Golf. Al cap d'un any es confirmen els pronòstics dels pacifistes, que es reflexen en els diferents judicis fets per la societat civil, dels que en reproduïm els més significatius.

Aquest número es completa amb les seccions, més o menys periòdiques, d'Agenda, educació per a la pau, llibres i material. Doneu-hi una ullada.

I per acabar dues grans novetats. Hem recuperat **El Kleanex**. Ens ha costat Déu i ajuda, però finalment hem aconseguit que els autors anònims de la secció més llegida del MOCADOR es comprometin a omplir la contraportada, com a mínim, durant vint números més. L'altra novetat és la reedició de les **Hasañas bèl·licas**. Hem cregut convenient recuperar algunes de les millors pàgines dels 19 primers MOCADORS. Els nous subscriptors també teniu dret a conèixer-les. Que les disfruteu!

Nota de la redacció:

MOCADOR és una revista periòdica que tracta temes de no-violència i desmilitarització.

S'admeten articles, dibuixos i tota mena de col·laboracions originals. Dirigiu-les a qualsevol de les redaccions de la revista.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

nom i cognoms: _____
 adreça _____ població _____
 codi postal _____ comarca _____ tfn: _____

Se subscriu a la revista MOCADOR per un període d'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de 1.000 pessetes (4 números) a pagar mitjançant domiciliació bancària.

Distingits senyors:

Banc/Calxa.....Agència.....Població.....

Compte/Llibreta-núm.....de.....

Banc/Calxa domiciliat al carrer.....núm.....de.....

Jo (Nom i cognoms).....núm.....de.....

domiciliat al c/pç.....núm.....de.....

autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a.....de.....de 19.....

(Signatura)

Envia aquest full a: MOCADOR-Casal de la Pau. Cervantes, 2, pral-1. 08002-Barcelona.

BREU HISTÒRIA DE LA PATATA CALENTA

Des que va començar la campanya d'insubmissió, ara fa tres anys, s'han obert prop de 3000 processos judicials contra els insumbmissos, i s'han dictat una vintena de sentències per insubmissió, que han provocat l'empresonament de dotze insumbmissos (4 a la mili i 8 a la PSS), sis dels quals gaudeixen del règim de tercer grau (només van a la presó els caps de setmana), i un -en Josep Maria Moragriga- ja ha complert la condemna. Els altres vuit processos han suposat 5 sentències favorables (suficientment baixes com per poder decretar la llibertat condicional), 2 actes d'arxiu i una absolució.

Hi ha un sector dels juristes, magistrats i fins i tot fiscals que es neguen a empresonar objectors. Així, pel que fa als fiscals, alguns consideren que la pena que marca la llei és excessiva i com a conseqüència qualifiquen els casos no de negativa (que suposa condemnes mínimes de dos anys i quatre mesos) sinó de no incorporació

LA PATATA I ELS FISCALS

La majoria dels jutges s'han limitat a aplicar la llei d'objecció de consciència. Però hi ha un sector dels juristes, magistrats i fins i tot fiscals que es neguen a empresonar objectors. Així, pel que fa als fiscals, alguns consideren que la pena que marca la llei és excessiva i com a conseqüència qualifiquen els casos no de negativa (que suposa condemnes mínimes de dos anys i quatre mesos) sinó de no incorporació (amb penes de 5 mesos). Bona part dels judicis a insumbmissos fins ara han estat per no incorporació. El cas més espectacular en aquesta línia fou el d'Alberto Gamarra. En principi el fiscal demanava 3 anys, però el dia del judici s'ho pensà millor i canvià d'estratègia: passà a demanar 5 mesos. També hi ha els casos de Sergi Maroto i J. Gómez Torres. Aquests tenien interposada una querella que sol·licitava dos anys i quatre mesos de presó. Però per evitar el trasllat del judici a Barcelona, la sol·licitud va ser canviada per una altra de cinc mesos.

LA PATATA I ELS JUTGES

Els magistrats, per la seva banda, també han mostrat sovint sensibilitat per la situació de rebuig social del servei militar obligatori, i han expressat el seu desacord amb la llei pel seu

caràcter coactiu. Farem un repàs de la seva actitud fins ara:

El març de 1991 el jutge de Béjar (Salamanca) Andrés Palomo va imposar la pena de 9 mesos a un insumbmiss, però el recurs del fiscal va prosperar i l'Audiència Provincial li va pujar la condemna fins a dos anys i quatre mesos.

L'abril del mateix any, la jutgessa de Toledo Lourdes del Sol va condemnar a un insumbmiss a dos anys i quatre mesos per imperatiu legal i va elevar al govern una petició d'indult que no va ser acceptada.

El novembre de 1991, el magistrat del jutjat d'instrucció núm. 38 de Madrid, Ramón Sáez Valcárcel, va arxivar una

denúncia per insubmissió. L'argumentació que el portava a qüestionar la llei deia: "Se configura así el servicio social sustitutorio como una forma de la defensa de España y no como una alternativa a dicha obligación" i conclouia: "el servicio para el que era requerido (...) nada tenía que ver con la defensa nacional en su modalidad de defensa civil. Su negativación perjudica ese valor constitucional ni lesiona el bien jurídico, que no ha sufrido por esos hechos. Sin lesión no hay delito. Nos enfrentamos ante un comportamiento que omite un deber legal, que habrá de entenderse como la expresión de una disidencia política amparada por el derecho de crítica política (art. 20.1.a C.E.)".

Febrer de 1992: el jutge de Burgos, Francisco Manuel María Ibáñez, va condemnar un insumbmiss a cinc mesos, ja que considerava que "no es comprensible, y ello constituye la antinomia que presenta la ley, que se pene más gravemente el hecho de rehusar el cumplimiento

de la prestación que la no presentación en el lugar destinado al efecto, cuando ambas son manifestaciones de la voluntad opuesta a dicha presentación y las dos concluyen con el mismo efecto jurídico que es su no cumplimiento" i després arriba a la conclusió que "el párrafo tercero del artículo que se estudia ya se encuentra incluido en el párrafo segundo, debiendo de ser éste el aplicable en todo caso por ser más beneficioso para el reo. Por lo tanto debemos de emitir sentencia de condena por el delito regulado en el artículo 2, núm. 2 de la ley".

El març de 1992 l'esclatx legal agafa dimensions considerables a Donostia. El jutge Miguel Ángel Filgueira va condemnar dos insumbmissos, un a dos mesos i l'altre a un mes de presó, amb la següent al·legació: "Hemos de analizar (...) si la conducta de Ignacio Camacho, al negarse a cumplir la prestación social sustitutoria, puede entenderse como consecuencia de unos móviles morales y altruistas (...) y la respuesta ha de ser rotundamente afirmativa", i continua argumentant que "únicamente queda por analizar si su conducta tuvo favorable repercusión en el ámbito comunitario y si, siendo los motivos de importancia, en la acción se sobrepasó la nota de proporcionalidad. (...) En ningún caso, como se decía, puede decirse que de forma importante quebrante el orden social, que suponga un ataque del todo intolerable para la sociedad, teniendo en cuenta, sobre todo y como también se explicó en la vista, que son múltiples los objetores que, por cuestiones puramente organizativas, no son llamados a realizar la prestación social sustitutoria."

LA SENTÈNCIA ABSOLUTÒRIA

Totes aquestes sentències en si

mateixes ja signifiquen un ampli ventall d'argumentacions jurídiques que donen suport a l'insubmissió. Però dies després de la sentència de Donostia es produeix la bomba social: el jutge de Madrid José Luís Calvo absol l'insumbmiss Iñaki Arredondo. Aquest jutge, després d'analitzar la particularitat del cas, diu: "La desobediencia civil, así entendida, está justificada moral y políticamente. Moralmente, pues no cabe considerar una desobediencia civil que no lo esté, ya que la desobediencia civil

La desobediència civil està justificada moralment i política. Moralment ja que invoca valors universalitzables. Políticament ja que ni un procediment democràtic ideal pot garantir la moralitat dels seus resultats

invoca valores universalitzables. Políticament, per quanto ni un procediment democràtic ideal es capaç de garantir para todos los casos posibles la moralidad de sus resultados." Continua: "la cuestión consiste en determinar si también lo está jurídicamente", i després d'analitzar el concepte de consciència, llibertat de consciència, i els conceptes constitucionals de persona, dignitat de la persona i lliure desenvolupament de la personalitat, reconeguts com a fonaments de l'ordre polític i la pau social, conclou: "De todo lo que se acaba de exponer se deduce el reconocimiento constitucional de la primacía de lo personal sobre lo estatal", i finalment "todo lo expuesto conduce, porque así lo dice el derecho, que básicamente es resolución de conflictos de intereses, a la justificación de la acción del acusado y, consecuentemente, a su ABSOLUCIÓN por cuanto el injusto, esto es, el hecho típico antijurídico, ha quedado excluido".

Paral·lelament a Barcelona el magistrat José Joaquín Pérez-Beneyto, del jutjat d'instrucció núm. 23, archiva la causa d'un altre insumís. Al cap d'una setmana, el jutge de Gran Canaria Víctor Caba Villarejo, condemna a dos mesos un altre insumís, perquè considera que va deixar la PSS "en la creencia de que ejercía su libertad de conciencia".

Les portes són obertes. Insumissió.

Edu

SOMIEN ELS MINISTRES AMB JUTGES ELÈCTRICS?

Tot aquest debat ressucitat per la sentència absolutòria del jutge Calvo sobre consciència i llei és molt interessant però està fora de lloc. No es pas estrany que hagi estat un ministre que l'encetés. Sembla que el senyor Vargas, amb les seves declaracions, devia perseguir dos objectius (dos alhora perquè després dubteu de la capacitat dels nostres polítics):

El primer, avançar en la criminalització i la marginalització dels antimilitaristes. En aquest sentit hi treballa molt sovint. No deixa escapar mai l'oportunitat de proclamar que som quatre arreplegats afiliats a algun d'aquests partits de sigles indesxifrables (al menys per la senyora Rosa Conde) amb tèrboles intencions i més tèrboles relacions. Vaja, que ens cruspim les criatures per esmorzar. La vella teoria conspiratòria: vella, pesada i xaruga. Naturalment el ministre no s'ho creu pas, tot això. Entre d'altres coses perquè és segur que té a la seva disposició una bona colla de fitxes mitjançant les quals, si volgués, podria donar estadístiques d'afiliació o de grau d'incidència de l'infecció d'orina entre els insumisos (si no és que els seus subordinats són tan ineficaços com sembla). Però hi ha molta gent que sí, que s'ho creu. Es comença per beure coca-cola per dinar i s'acaba per no tenir cap exigència en res i per combregar amb rodes de molí.

El segon, desviar la qüestió cap a una polèmica general que no porta gaire enlloc: consciència o llei. No fa gaire, en una taula rodona sobre aquesta qüestió, el professor Reina de la facultat de dret reduïa aquesta dicotomia a la seva dimensió real: un jutge o fa la seva feina o plega. I el jutge Calvo, amb la seva sentència, fa de jutge i utilitza els recursos que té per esquivar una llei concreta, però aplica la Llei, aquesta abstracció inefable. Per això construeix una argumentació jurídica, invoca estats de necessitat i reconeixements constitucionals de la primacia de l'individu sobre l'estat. Però tot aquest arbre jurídic no ens tapapas el bosc: tots sabem que la qüestió que se li presentava al jutge era com convertir en jurídica la convicció que condemnar l'Inaki era una bestiesa.

Al meu veure, la situació és comparable a quan el Tribunal Constitucional va fallar contra el recurs d'inconstitucionalitat a la LOC. En la qüestió sobre el dret a no declarar quant a ideologia, religió o creences (article 16.2 de la constitució) el tribunal argumentava que quan un es declara objector de consciència renuncia voluntàriament a aquest dret i per tant no el pot invocar quan se li demana que s'expliqui o quan es vol investigar la seva vida privada per comprovar la seva sinceritat. On ens portaria aquest argument, si l'extrapolavem? Molt lluny, em sembla. Però tant uns com els altres sabem

que aquella sentència és la capsa jurídica d'un regalet polític i ben polític, i que la capsa, per maca que sigui, es llença i ens quedem el que hi ha dins. I no ens emmaranem en discutir si el dret de sindicació, per exemple, implica la renúncia al dret d'intimitat o si els que van a una manifestació a favor de l'avortament lliure han de passar pel jutjat a declarar quans cop han avortat. I excuseu la demagògia que pugui tenir aquesta comparació però és que tot s'encomana menys la fermosura.

En conclusió, que un cop esvaïdes totes les cortines de fum que escampa el ministre et alii, el que la sentència posa de manifest una vegada més no cal ni dir-ho: que hi ha importants sectors de gent que no veuen bé que es tanquin els insumisos perquè tampoc no veuen bé el servei militar. I que les persones que hi han d'entrevénir directament si us plau per força, com els jutges, fan mans i mànigues per evitar ser responsables d'un perjudici personal inútil i immoral. Per això els ministres potser somien amb jutges elèctrics. Perquè sembla que ells ja ho són. O potser és que veuen molta coca-cola per dinar.

Pere Comellas
MOC Barcelona

JUDICIS QUE SERAN CONDEMNATS

ns acostem a una nova etapa de la lluita per a la insubmissió, davant una nova estratègia per a reprimir-la, tanmateix no és motiu d'alarma per què, al cap i a la fi, aquest replantejament estratègic i electoralista sobre el tema del Servei Militar l'hem forçat nosaltres. Nosaltres els insubmisos encapçalem l'acció d'un sentiment generalitzat de rebuig, a la violació de la llibertat dels joves per finalitats militars, a un Estat-Déu que vol ser omnipresent en les nostres vides predestinant-les al seu gust per sobre dels drets fonamentals de les persones.

Donat que la nova situació ha revifat el debat entorn del tema, a la vegada que preteses desviacions i falses argumentacions, cal reiterar què planteja la insubmissió. Tanmateix res més lluny de la meua intenció, d'imposar un criteri que determini el significat de la insubmissió, ans al contrari, mostrar la riquesa de significats i la pluralitat de la nostre lluita que per a definició del seu tret fonamental - llibertat de consciència -, remarca la necessitat d'un criteri personal i per tant la diversitat de criteris.

Llibertat de consciència i objecció de consciència són termes entrellaçats, d'un se'n desprén l'altre. La llibertat de consciència és escollir lliurement allò que va d'acord amb les pròpies creences, objectant de fer allò que hi va en contra. Limitar o restringir la

llibertat de consciència és anular-la, només autorestringible, és a dir, deixa de ser llibertat de consciència quan subjuga la d'altri. Per això, quan l'Estat a través de la L.O.C., ha volgut canalitzar l'objecció de consciència devers els seus interessos, restringint un dret i restringible, fa que només els insubmisos esdevinguem autèntics objectors de consciència, car una plena objecció només es pot donar fent insubmissió. L'objector que s'ha circumscrit a una llei imposada per l'Estat en ordre de mantenir l'estabilitat i perpetuar la continuïtat de l'exèrcit

Cada judici a un insubmís significa condemnar uns principis ideològics, que com a tals tenen una projecció política; si es té present que la democràcia es sustenta en la llibertat política, cada judici vulnerarà la llibertat política i qüestionarà la societat democràtica

col·lectives, solidaritat, antimilitarisme, independentisme...

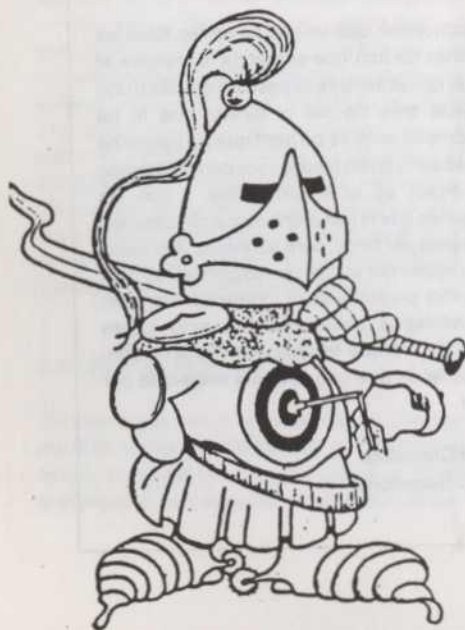
Aquí hi rau, i hi raurà la tragèdia dels jutges que s'atreveixin a fer judicis a insubmisos, en el fet que cada judici significa condemnar uns principis ideològics, que com a tals tenen una projecció política; si es té present que la democràcia es

sustenta en la llibertat política, cada judici vulnerarà la llibertat política i qüestionarà la societat democràtica. El mateix fet de plantejar un judici a un insubmís transgredeix els Drets Humans, perquè es jutgen unes creences, basades en la pau i la solidaritat, creences que per altra banda no admeten judici.

L'avenç vers una societat plenament democràtica ens acabarà donant la raó, i els judicis que es facin ara junt amb els que ja s'han fet, en un previndre seran condemnats. Ja hem vist les primeres mostres d'això; on l'estratègia del govern de passar-nos de la jurisdicció militar a la civil li ha sortit malament, perquè els jutjats civils al no estar sotmesos a la pressió que la incoherència militar imposa, es veuen obligats a absoldre als insubmisos o amagar-ne les seves condemnes. Car per molt que diguin que la consciència no pot estar per sobre de la llei, hi ha lleis que no corresponen als valors ètics i morals de la població, es mostren lleis anacròniques - és la llei que no està al nivell de la consciència -, per tan cal canviar-les sino el mateix Estat de Dret s'enfonsa.

Tanmateix encara ens toca patir la irracionalitat i el jou que imposa mantenir un estament militar, i quan la lògica ens dona la raó, les pressions del "Ministerio de Defensa" al "Ministerio de Justicia" fa que sentim la incoherència en ànims de confondre, aquesta vegada en mans del pobre Sr. De la Cuadra, que la seva limitada consciència li ha fet oblidar allò tan senzill com essencial de LA LLIBERTAT D'UN S'ACABA ON COMENÇA LA DE L'ALTRA.

Albert Garcia i Catalán
Insubmís (M.O.C Badalona)

NO BADIS, INSUBMISSIÓ!

No sovinteja gaire que algú es decideixi a fer una reflexió pública i per escrit sobre la campanya d'insubmissió. Fer balanç sobre un treball encara no acabat és força més que difícil. La impossibilitat d'allunyar-se del que s'anomenaria, en terminologia militar, "teatre d'operacions" fa de l'anàlisi una continuïtat projectiva subjectiva. Tal vegada una de les formes de corregir aquesta deficiència sigui una major participació col·lectiva en el debat i amb una clara voluntat d'autocrítica.

Feia dies que tenia l'article d'en Jordi Muñoz "Quo Vadis, Insubmissió?" sobre la taula per llegir-lo -no me n'amago- amb un esperit crític. Sempre m'han preocupat les visions massa optimistes i he tingut una tendència a contrarrestar-ho amb la meua perspectiva més aviat fatal. I amb la lectura de l'article d'en Jordi se m'han despertat els meus instints de contradir.

De primer no puc acabar de compartir la reflexió optimista sobre el que ha representat la campanya: "...la insubmissió ha estat capaç d'obrir esquerdes i erosionar la base del sistema militar". D'acord que ens trobem davant la major iniciativa de desobediència civil contra el servei militar dels darrers anys. Però no necessàriament la lluita contra la mili ha de comportar una "erosió" del "sistema militar". I això, tot i que tenim molt clars els principis antimilitaristes que animen la insubmissió, moltes vegades no queda prou expressat. Sigui per negligència nostra o per "bloqueig" dels mass-media. D'acord que gràcies a aquests mitjans de comunicació l'actitud de desobediència s'ha popularitzat i ha extès el seu ús a àmbits d'intel·lectuals, d'artistes i de la població en general. Però que ningú em negui que després de l'esclat inicial, amb les primeres presentacions l'any 1989 i la campanya conseqüent, ara s'ha caigut en un nivell de rutina on els processaments, els judicis, les condemnes, les accions i tot el moviment al voltant de la insubmissió transcorren amb una relativa repercussió pública. Senzillament, ha deixat de ser notícia de primera plana. La qual cosa no vol dir que desobeir l'ordre d'incorporar-se a la mili o a la PSS hagi passat a ser un acte plenament assumit i normalitzat. Amb estadístiques elaborades pel mateix MOC les xifres absolutes d'insubmisos poden ser importants (2.210 a finals del 91) però queden relativitzades quan comprovem que el 56% (1.238) queden concentrats al País Basc. O el que és el mateix: a la resta de l'Estat -i aquí la situació no difereix significativament d'Astúries o Múrcia- s'és lluny de superar el llindar a partir del qual puguem afirmar que la campanya ha aconseguit una àmplia mobilització ciutadana.

I això no es reflecteix tan sols amb la xifra d'insubmisos sinó amb la implicació de la societat civil i política. No ens enganyem. Que la insubmissió despertí admiració i expressions de suport no és suficient. Calen actituds de rebuig específiques que provenguin de més

enllà dels nostres "cercles d'afinitat" i que denotin una complicitat amb els joves que desobeeixen les ordres d'incorporar-se al servei. I parlo del paper dels Ajuntaments que ni tan sols informen sobre el tema; de les entitats no-governamentals que volen superar les seves deficiències incorporant prestacionistes; de les associacions juvenils que fan de l'objecció un fórmula per solucionar situacions personals; de la gent al carrer, en definitiva, que estarà d'acord però que serà incapaç d'aportar res de la seva banda. Ens hauríem de plantejar la nostra part de responsabilitat en aquesta realitat i exigir-nos de centrar l'atenció no allà on les nostres tesis són àmpliament assumides sinó on fins ara no s'ha rebut respostes satisfactòries. Altra cosa és tancar-se dins d'una campana de vidre.

Tot plegat em fa pensar si no hauré fracassat a l'hora d'introduir el debat polític que hauria d'acompanyar l'acte de desobediència en ell mateix. I m'ho reforça les contradiccions aparegudes en alguns sectors implicats en la campanya d'insubmissió que han iniciat la discussió sobre la conveniència o no d'assumir les conseqüències de l'acció -presentar-se davant del jutge, afrontar les condemnes...-. Al cap i a la fi resultarà que la falta de debat i clarificació afecta al mateix moviment?. Més d'una vegada he lamentat l'actitud poc exigent a l'hora d'assumir casos d'insubmisos vinguts de vés a saber on. Hauríem de recordar més sovint la desvirtuació de la Declaració Col·lectiva que, fins l'any 88, es convertí en una mena de "butlla" per ser reconegut objector i no realitzar la mili. Una cosa era utilitzar la xifra de Col·lectives entregades com a eina política davant de l'administració i una altra creure'ns que reflectia el nivell d'implantació de les tesis del MOC i grups propers. Ni tothom que presentava la Declaració pensava desobeir la Llei si arribava el cas, ni qualsevol jove processat per negar-se a acomplir la mili o la PSS es convertirà en un insubmis només perquè els

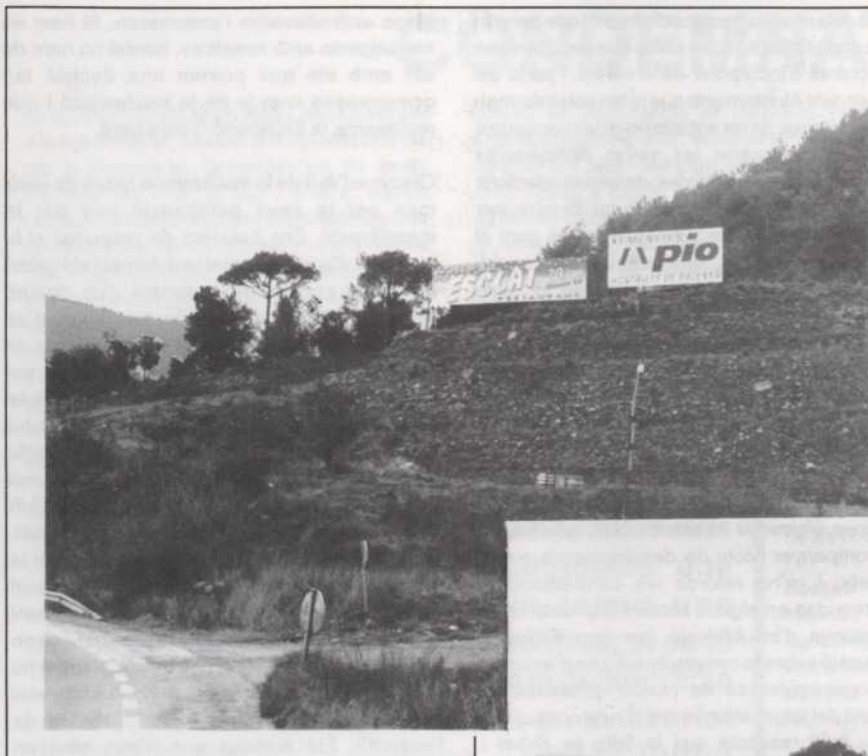
grups antimilitaristes l'assumeixin. Si hem de ser exigents amb nosaltres, també ho hem de ser amb els que prenen una decisió tan compromesa com la de la insubmissió i que representa la implicació d'altra gent.

Crec que l'èxit de la insubmissió haurà de venir més per la seva politització que per la massificació. Ens hauríem de preguntar si la consigna d'acabar amb el reclutament obligatori ha d'anar per davant o darrera d'un discurs clarament antimilitarista. Des del meu punt de vista, la campanya d'insubmissió no deixa de ser una altra de les accions empreses pel moviment antimilitarista. Sens dubte que la més compromesa, de major repercussió i que ha recollit més suport popular. Però tal vegada serà convenient aprofundir més en aquest contingut ideològic que fins ara ha quedat diluït per la dimensió pròpia que ha pres la insubmissió. I això voldrà dir, per una part, recuperar per la campanya un discurs clarament i profundament antimilitarista i proposar des del mateix moviment altres iniciatives amb projecció pública i que no siguin susceptibles de manipulació. Perquè no començar-nos a plantejar, si tan "erosionada està la base del sistema militar", l'abolició de l'exèrcit?. Els suïssos ens n'han ofert un exemple.

Gustinet.
MOC Alt Empordà.
Apartat 337. 17600 Figueres.

N-152, 3 DIES D'INSUBMISSIÓ

El dia següent, dimecres 26 de febrer, el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, acompanyat del conseller d'obres públiques, Joaquim Molins, inaugura les obres de desdoblament de la carretera N-152, entre Vic i Balenyà. Just el tram on s'hi trobava l'obra elaborada per l'Assemblea Antimilitarista d'Osona.

No volem ser gent mal pensada i amb prejudicis, però de motius no ens en falten.

SALUT i... aquest cop sí, INSUBMISSIÓ!!!

Jordi Muñoz
MOC Barcelona

El cap de setmana del 22 i 23 de febrer, l'Assemblea Antimilitarista d'Osona va pintar amb lletres gegantines la paraula INSUBMISSIÓ en una tanca publicitària situada a la carretera N-152, entre Vic i Balenyà. Aquest plafó portava més d'un any sense utilitzar-se i estava pintat de blanc. Les seves dimensions i el tram recte de carretera anterior esdevenien un objectiu i un indret apropiat i perfecte per difondre el treball de l'Assemblea a la comarca. Mai millor dit: "Osona, comarca insubmisa".

Un cop enllestit el rètol, cap problema! Però vet-ho-aquí que tres dies després el plafó ja no hi és. Al seu lloc hi apareix la publicitat d'una empresa (vegeu fotografies).

CADA MILITAR
ÉS UN OBJECTOR
INSUBMIS
QUE S'IGNORA!

TRENQUEM EL MUR

(o si més no, travessem- lo)

Semblen inofensives, tan petites i fràgils. De paper rompible, arrugable, i a sobre reciclat (i reciclable...). Però són màgiques. Les cartes tenen el fantàstic poder de filtrar-se per les escletxes més insignificants i penetrar els murs més aillants. Arriben a tot arreu, i transporten missatges fonamentals. Les cartes tenen el poder de trencar l'aïllament, la incomunicació. Ara com ara no podem tirar a terra materialment els murs de les presons que captiven la llibertat dels nostres companys. Però podem trencar l'aïllament que pretenen. Depèn de tots. De tú i de mi també. No costa res escriure una carta, una postal, quatre ratlles de solidaritat i ànims. I té importants conseqüències. Ja pots començar, avui mateix (la llista no és pas curta...).

LLISTAT D'INSUBMISSOS EMPRESONATS

(actualitzat a 19-2-92)

Nom	Presó	des de
Enric Blasco Cuenca	València 2 (València)	6- 5- 1991
Hugo Vila de la Cruz	València 2 (València)	6- 5- 1991
Josep Insa i Vilanova	València 2 (València)	6- 5- 1991
Fr.Javier Batres de Rojas	Sevilla 2 (Sevilla)	6- 5- 1991
Antonio Garcia Quesada	S.Antón (Cartagena)	5- 4-1991
Vicente D. Azaña Rodriguez	La Torrecica (Albacete)	20-10-1991
Miguel An. Martinez Martin	Provincial de Zamora	16-11-1991
Antonio Oriol Valles	Provincial de Zaragoza	9-11-1991
Javier Zurbano Martinez	Provincial de Pamplona	21- 1-1992
Jose L. Moreno Pestaña	Provincial de Granada	3- 2-1992

LA INSUBMISSIÓ A L'ESTAT ESPANYOL

INSUBMISOS		EMPRESONAMENTS ACTUALS (1)	
MILI	2.400	PSS	8 (6 en tercer grau)
PSS	600	MILI	4
TOTAL INSUBMISOS	3.000	O.C. a mitja mili	1 (presó preventiva)
		En recerca i captura	2 (desertors guerra del Golf)

SENTÈNCIES			
JURISDICCIO MILITAR		JURISDICCIO CIVIL	
Sense sentència ferma	2	Absolutòria	1
4 mesos	1	Arxivada	2
1 any i 1 mes	2	1 mes i 1 dia	2
1 any, un mes i 1 dia	1	2 mesos i 1 dia	1
1 any i 4 mesos	1	4 mesos	1
1 any i 5 mesos	4	5 mesos	1
1 any i 6 mesos	2	2 anys, 4 mesos i 1 dia	17 (2 amb petició d'indult per jutgessa)

UN DOS EPI!ARO!

PODEM, ELS CRISTIANS, SER INSUBMISOS

Sembla ser que, en la nostra societat més immediata, això de ser "cristià" cada cop "es porta menys", i els que ens entestem en voler ser-ho estem carregats de dubtes i de contradiccions.

Seguir Jesús és molt fàcil, tenim un decàleg - p o q u e s constitucions o estatuts tenen tan pocs manaments- que encara es resumeix en dos: estima Déu sobre totes les coses i els altres com a tu mateix. I això que sobre el paper és tan senzill, Déu n'hi do la feina que ens dona.

Els escriptors sagrats ens presenten aquesta dificultat ja en temps del mateix Jesucrist: un primer exemple el tenim en els fariseus, rectes complidors de les normes, però que són cria d'escurçons i sepulcres blanquejats; i un altre en el jove bo que s'adreça a Jesús i li pregunta què ha de fer per seguir-lo: complir els manaments, cosa que feia, i vendre i repartir entre els pobres tot el que tenia, cosa que no va fer -diu l'Escriptura- perquè era molt ric. En podem treure la conclusió que els cristians hauríem de ser exemples de santedat, amb Déu com a model.

La història del cristianisme ens ofereix mostres d'un color i de l'altre: els primers cristians que vivien en comunitat i que eren coneguts "per les obres"; Sant Pau, de perseguidor a perseguit; però també l'Església, poderosa, que donemna Galileu, que domina mig món i s'alia amb els imperis. I avui, des de Teresa de Calcuta, la teologia de l'alliberament a l'Opus o els cardenals Marcinkus i Ratzinger.

No ens correspon jutjar, ni podem. Hem de ser tolerants, i fins i tot comprensius, amb la història, però hem de ser molt conscients del present i del paper que hi representem, o que hi hauríem de fer.

Si fem un repàs a la història, veiem que en els primers temps els cristians s'oposaven a servir l'exèrcit romà i eren perseguits, fins al martiri.

concreta: els cristians i la pau, el militarisme..., que si bé hem esmentat de passada, ara procurarem aprofundir.

Ja hem dit que Déu, Pare, és amor, que e s t i m a immensament els fills. Els cristians hauríem de fer d'aquest amor la base de les relacions humanes, en definitiva, entre germans. Aquest equilibri, aquest estat, i les conseqüències que en derivessin, seria la pau. Pau amb un mateix, pau entre els homes, social, pau amb la natura...

Que la realitat, la trista realitat, ens demostrï que hi som molt lluny encara, no pot ser excusa perquè l'abandonem d'entre les nostres aspiracions.

Si avui, en la nostra societat occidental, algú repetís el gest de Sant Francesc d'Assís li aplicarien una llei corcuera per desordre públic i el tancarien en un psiquiàtric.

Però no són aquestes reflexions el punt central del tema que ens ocupa, sinó una altra de més

La insubmissió suposa entrar en la il·legalitat, però, de què tenim por?

Les persones tenim, amb la nostra actuació, influència en dues esferes, una d'individual i una altra de col·lectiva. En la primera, els cristians hauríem de ser portadors de pau, a cor obert i sense embuts; en la segona, dirigir els actes cap als camins que faciliten unes relacions humanes més justes. És en aquest nivell que trobem les explotacions econòmiques d'un país a l'altre, les agressions als drets individuals i dels pobles, les guerres, la folla curs d'armaments... cal veure de quina manera en hi sentim implicats per allò que hem fet, o per tot allò que hem deixat de fer.

Si fem altre cop un repàs a la història, veiem que en els primers temps els cristians s'oposaven a servir l'exèrcit romà i eren perseguits, fins al martiri. Fa ben poc que Catalunya Cristiana feia esment de la publicació del llibre *Actes de màrtirs*, on es ret homenatge a Sant Maximilià, objector i màrtir. Al segle IV, amb Constantí, s'inicia una assimilació del cristianisme als poders polítics.

Ja en el nostre segle, amb dues guerres mundials i continus conflictes bèl·lics, hi ha hagut cristians amb tota mena d'actituds: des d'aquells que beneïen les armes o s'encomanaven a Déu

abans de la batalla, a d'altres que es negaven a participar-hi. A l'estat espanyol tenim l'experiència de la benedicció oficialista de Roma al règim franquista.

Encara en temps de dictadura, cap als anys 50, els testimonis de Jehovà són els primers a declarar-se objectors de consciència. Hagueren de patir una repressió sense contemplacions que els portà a llargs períodes de presó. Sovint se'ls ha acusat d'adoptar una postura massa individualista, de fer una lectura de la Bíblia massa dogmàtica, basada en l'afirmació que el regne de Déu no és d'aquest món. En cap cas, però, no se'ls pot negar la fermesa i el coratge.

A principis dels 70 comencen d'aparèixer altres objectors cristians, no testimonis de Jehovà, i amb una postura més reivindicativa: són Pepe Beúnza, el grup de Can Serra... Ara que hi ha una oposició generalitzada al servei militar, que el 96 % dels joves catalans -novembre del 91- som contraris a la mili, i que molts ens hem declarat objectors o insubmisos, la comunitat cristiana, l'Església, no ens ha donat cap mena de suport explícit, llevat d'algunes molt lloables i individuals excepcions.

Però la cosa no acaba aquí. Les reivindicacions i les ideologies evolucionen,

I el debat se centra ara en la insubmissió. No n'hi ha prou amb dir no a la mili i acceptar submisament la imposició d'una prestació social substitutòria, sempre punitiva i sovint interessada per a l'entitat. La insubmissió és la posició de desobediència civil d'aquells que ens neguem a realitzar tant el servei militar com la P.S.S., que el justifica i el legitima en la mesura que no el qüestiona. No som insolidaris, com ens acusen els governants. Treballar, de manera obligada, un temps a l'Insero, al Consorci Hospitalari, en un ajuntament, a la Diputació o en qualsevol entitat, és una solidaritat forçada; nosaltres en tenim un concepte més digne: el compromís quotidià en la transformació del món, tasca que no és exclusiva de cap grup d'edat, sexe o condició.

Podem dir que la insubmissió és la postura més coherent; per la pau no es poden pactar terminis ni escatimar condicions. La insubmissió suposa entrar en la il·legalitat, però, de què tenim por? No ens hi prendran la vida, com a Maximilià, i potser fins i tot ni la llibertat (deis vora de tres mil insubmisos que hi havia el 91, només una quinzena havien estat jutjats i condemnats; d'aquests, vuit havien estat empresonats però havien sortit en llibertat als cinc mesos). És possible que aquesta repressió s'intensifiqui aquest any 92. A més, la creença en Jesús ens dóna prou força per a aquesta lluita.

Que els cristians ens declarem insubmisos al servei militar, a la P.S.S. i a d'altres lleis, és confirmar que som la sal de la Terra i que no podem tenir una actitud conformista, sinó innovadora, revolucionària. Però no ens podeu deixar sols als joves, en aquestes reivindicacions, sinó que tots ens hi hem de solidaritzar activament.

Fa tot just un any que hem viscut una guerra, a l'Iraq. Molt més a prop en tenim una altra, a Iugoslàvia. Què hem fet? Què fem? Les llances no es convetiran en relles si no les forgem amb tenacitat i decisió.

**Josep Manel Fondevila i Tolo, sòc cristià i membre del M.O.C.
Febrer 1992.**

INSUBMISSIÓ

El meu punt de vista sobre la insubmissió representa des de l'òptica d'un que intenta ser cristià principalment dues coses:

1) Una nova societat

Ser cristià no vol dir creure només en l'existència de Déu (Assegut en un sofà o mirant la televisió es pot creure en Déu). Per mi vol dir, entre d'altres coses, una concepció diferent de veure el món. És construir aquest món amb uns criteris basats en l'amor, en l'estima (no pas de manera bucòlica, sinó activament). És voler una reestructuració del món des dels seus mateixos fonaments.

Des d'aquesta visió no m'entra l'existència dels exèrcits. Personalment em costa molt entendre la seva utilitat. Qualsevol acció (amb mitjans basats en els mateixos criteris que fan concebre un món diferent on, entre moltes coses, no hi hagi exèrcits), encaminada a la seva desaparició em sembla encertada. La insubmissió és una d'aquestes accions. A més, la considero un fet profund, plantejat des de l'arrel (no col·laborar ni acceptar cap cosa substitutòria, etc).

2) Radicalitat, profunditat.

La insubmissió, com a actitud, té una semblança amb l'actitud de Jesús (que sovint la prenem com a model per la seva entesa amb Déu).

De fet, la predicació de Jesús sobre el Regne de Déu abasta el món com alliberació del legalisme, dels convencionalismes sense fonament, de l'autoritarisme i de les forces i potestats que subjuguen l'home. Els evangelis n'estan plens d'exemples.

La no acceptació amb el hoc dels polítics i del poder, la radicalitat en arribar al fons de les postures passi el que passi (a Jesús el van assassinar), la confiança en la victòria en el que es creu, són les actituds de Jesús per a mi més properes a la insubmissió.

Fer-se insubmis em recorda la seva radicalitat, em recorda sentir-se segur de tenir Déu al teu costat. També hi llegeixo una actitud profunda, d'anar al fons de la manera com es vol que siguin les coses.

Lluís Vallès

ELS MILITARS I LA POLICIA "PUNXEN" ELS TELÈFONS DELS ANTIMILITARISTES

La Brigada Provincial d'Informació de la Policia de Barcelona va investigar les activitats dels grups pacifistes catalans durant la Guerra del Golf i va intentar "punxar" alguns telèfons, si és que no ho va fer, segons una sentència dictada el passat 30 d'octubre per una sala de conflictes del Tribunal Suprem.

La sentència diu que el 25 de gener de 1991, la Brigada Provincial d'Informació de la Policia va dirigir un escrit al jutge d'instrucció de guàrdia de Barcelona, sol·licitant autorització per intervenir un telèfon.

(EL PAIS, 3/12/91)

Fiscalia 778/91.
D. Preparatorias nº 18/2/91.
Informe.
J.T.M.T. nº 18.

AL JUZGADO TOGADO MILITAR TERRITORIAL Nº 18

El Fiscal Jurídico Militar del Tribunal Militar Territorial Primero, en las Diligencias Preparatorias nº 18/2/91, seguidas al Marinero de la Armada por un presunto delito de Deserción, DICE:

Que se le ha dado traslado de Providencia dictada en el día de la fecha por el Juzgado Togado Militar Territorial nº 18, para el trámite de audiencia previa previsto en el art. 188 de la Ley Procesal Militar.

Por el equipo de Policía Judicial de la Guardia Civil de Barcelona se propone a ese Juzgado Togado la intervención del teléfono nº del que es titular el padre del inculcado y que corresponde al domicilio familiar del mismo - (C/

Visto que para el esclarecimiento de los hechos objeto del presente procedimiento y de las personas que en los mismos hayan participado aparece como necesaria la intervención y escucha del número de teléfono antes reseñado, habida cuenta de lo establecido en los arts. 188 de la Ley Procesal Militar y 579 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, a juicio de este Ministerio Fiscal,

PROCEDE, acordar la intervención y escucha por el equipo de Policía Judicial de la Guardia Civil de Barcelona, bajo la directa dependencia de la Autoridad Judicial, de la línea telefónica expresada por el tiempo mínimo indispensable para su efectividad, debiendo expedirse el oportuno mandamiento judicial; a estos efectos y en aplicación del art. 119 de la Ley Procesal Militar, se recabará la oportuna cooperación judicial al Juzgado Togado Militar Territorial Decano de los de Barcelona, para el cumplimiento de lo acordado.

Madrid, 22 de Enero de 1.991.
EL CORONEL AUDITOR, FISCAL JEFE,

¿LOGRARÁ SOBREVIVIR CLARK EN TERRITORIO ENEMIGO?

¿RECONOCERÁ EL CONSEJO A DIRK COMO OBJETOR?

¿RECUPERARÁ DIRK EL AMOR DE NANCY SI LE PROMETE, POR LO MENOS, PASARSE AL A.O.C.?

¡NO DEJES DE LEER LA PRÓXIMA ENTREGA!

Ray 87

BICIS PER LA PAU

EL PETROLI ÉS CAUSA DE GUERRES

La guerra del Golf ha posat de manifest, un cop més, el poder del petroli al món. Grans companyies multinacionals i països productors amb règims sovint totalitaris en controlen el mercat mundial i controlen també, per tant, l'economia d'aquest petit planeta que ha escollit -malauradament- el petroli com a font principal d'energia.

Per això, quan han sentit amenaçats els seus interessos no han dubtat a utilitzar l'últim recurs per a defensar-los: LA GUERRA.

Ara ens enganyaran dient que s'ha acabat. Això no és cert. Les causes persisteixen, la guerra- en una forma o altra- persistirà.

Nosaltres no volem arreglar-nos amb els vencedors ni amb els vençuts, i més tenint en compte que en una guerra tots hi perdem, fins i tot els qui ens pensàvem que no hi participàvem; només volem recordar-te que TOTS SOM CULPABLES TAMBÉ D'AQUESTA GUERRA, pel sol fet de consumir el petroli que es disputa!

I culpables també de la contaminació atmosfèrica, de les pluges àcides, de les

marees negres, de tots els efectes negatius que el consum massiu dels derivats del petroli produeix i produirà sobre al Terra.

Enfront de tot això, hi ha opcions alternatives. **Aquesta és la nostra proposta:**

* Anem en bici sempre que puguem, sobretot en trajectes urbans, i lluitem per promocionar-la. La bici no contamina, no consumeix recursos escassos, respecta l'entorn, és ràpida, eficient i saludable, i és un vehicle de pau.

* Utilitzem els transports públics en els altres casos, i lluitem perquè siguin millors, no contaminants i amics de les bicicletes.

* Participem en moviments cívics i antimilitaristes amb l'objectiu d'evitar que la guerra sigui el mitjà per a solucionar els conflictes, i d'aconseguir la desaparició dels exèrcits que la fan possible.

NO ELS FACIS EL JOC, VÉS EN BICI.

Amics de la Bici.

Agrupació d'usuaris.

Demòstenes, 19. 08028 Barcelona.

ESTAT BOTXÍ

*Estat botxí de guerra,
imposes tiranies feixugues
damunt estendards de colors
repressius i humiliants.
La gent s'amuntega
sota el teu desig innoble
de venjança i d'odi.
Van morint com esclaus
que sense llibertats
resten per sempre més
encadenats a la rua
d'un sistema envellit.
El teu braç endurit
per el pes fals de les promeses
deixa caure lentament
l'esmolada espasa ferotge
pel damunt de les testes innocents
de tot aquell que gosa mirar-te.
Han passat els anys,
i tu, estat botxí de guerra,
continues assassinant innocents.
Han passat els anys
des que moriren assassinats
els primers ulls de llibertat
que gosaren mirar-te.*

Jaume

13-2-92.

FULL DE VINCULACIÓ

MOVIMENT D'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

Nom i Cognoms.....Adreça.....
població.....codi postal..... comarca.....
telèfon.....Situació respecte al servei militar.....

- ☐ Desitjo vincular-me al MOC i rebre informacions i les convocatòries d'assemblees (modalitat lliure de quota).
☐ Desitjo vincular-me al MOC i rebre informacions, convocatòries d'assemblees, la revista MOCADOR i tenir dret a descomptes per la compra de material
☐ Quota mínima 1.000 ptes/trimestre o 4.000 ptes/any
☐ Quota de suport:.....

Faré efectiu el meu pagament mitjançant:

- ☐ domiciliació bancària (Cal omplir la butlleta adjunta)
☐ ingrés al C/C 939-14 de l'agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar el resguard)

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom i Cognoms del titular.....

☐ compte número..... ☐ Banc.....
☐ llibreta..... ☐ Caixa.....

Agència núm..... Adreça agència.....
població.....codi postal.....

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin, fins a nova ordre, el rebut que al meu nom presentarà MOC-Casal de la Pau.

....., ade..... de 199....
(Signatura)

OBJECCIÓ FISCAL: LA RESPOSTA A LES DESPESES MILITARS

1. LA SEGURETAT NO CAL QUE SIGUI ARMADA

En un moment en què la humanitat disposa de l'instrumental tècnic adequat per produir els béns i els serveis suficients per cobrir amb escreix les seves necessitats bàsiques, sembla absurd pensar en la guerra com a instrument per continuar la dominació dels uns pels altres. Més aviat es podria creure que els esforços col·lectius s'haurien de dirigir vers la cooperació per tal d'igualar els nivells de vida dels ciutadans del Primer i del Tercer Món, i també per equilibrar aquests nivells dins de cada país. Una situació de benestar econòmic generalitzat és molt més favorable a la seguretat que no pas el més gran i sofisticat estoc d'armes.

Diem això perquè s'ha vist clar -i les mateixes Nacions Unides ho han reiterat bastantes vegades- que el desarmament és la millor via pel desenvolupament, que les despeses militars es troben a l'origen de desastres econòmics com ens ha demostrat el cas de la ex-URSS, que la recerca amb fins militars hipoteca, aminora i retarda les innovacions productives civils (es poden comparar els casos dels Estats Units i del Japó per demostrar aquesta afirmació), que la fabricació d'enginyers bèl·lics només beneficia als membres dels complexos militars-industrials, i que el comerç d'armament és el causant de la mort i de la fam en molts països del Tercer Món.

Tanmateix resulta sorprenent de veure com en un món en el que la confrontació Est-Oest ha desaparegut s'intenta desesperadament (OTAN dixit) trobar nous "enemics" (inflats previament) que permetin continuar el cicle armamentista i esvair d'aquesta manera la lleugera esperança que havia originat l'anomenat "dividend de la pau". És vergonyant de comprovar com en els nous dissenys estratègics l'"amença" es correspon amb el conjunt de desheretats de la terra la reivindicació més notable dels quals és la de poder viure amb dignitat.

Nota: La participació sobre les despeses de "diversos ministeris" i sobre el "deute públic" és calculada en base a un 8,22 %, que és el percentatge que les "despeses segons criteris de l'OTAN" (exclous els organismes autònoms administratius i comercials) mantenen sobre els pressupostos de l'estat (en sentit estricte).

Font: elaboració pròpia en base als Pressupostos Generals de l'Estat, i a les estimacions de producte interior brut (PIB).

2. ESPANYA SEGUEIX PREPARANT LA GUERRA CONTRA "NO SE SAP QUI".

Espanya, alumna aplicada de l'OTAN des del malaurat dia de la seva incorporació, va i ve com un penell a la recerca dels seus introbables enemics. Durant la dictadura l'objectiu estava clar: el problema eren les ànsies de llibertat dels ciutadans. Després de la indecisió d'en Suárez -que li costà el càrrec-, el govern de Calvo Sotelo va trobar en el "perill que ve de l'Est" l'objectiu de la nova política de defensa que els diferents mandats socialistes han anat justificant i magnificant fins a la seva desaparició. Ara, doncs, cal resituar-se i trobar de nou el nord, però resulta que el nord està en el sud i especialment en el maltractat poble magrebí.

Davant d'aquest nou quadre i després del període d'estancament del pressupost -que no de la despesa real- sembla que la recent "Directiva de defensa" anima de nou l'ambient i ens permet de contemplar tot un seguit de projectes de rearmament que, de complir-se, representaran en el proper quinquenni una inversió de més de 800.000 milions de pessetes.

Si en lloc de parlar només de les inversions ho fem de les despeses de defensa en general i les referim als anys 1991 i 1992, ens trobarem amb el quadre adjunt.

En el cas de l'any 1991 (per a 1992 no és lògicament possible saber-ho), la despesa total de defensa (pressupostada) a la que ens hem referit, hauria d'ésser ampliada amb els crèdits extraordinaris rebuts fora de pressupost i que pugen a 139.827 milions de ptes. Aquesta nova dada en conduiria a un pressupost final (no despesa final que pot ésser diferent i que en general és una mica menor) de 1.660.069 milions de ptes, és a dir el 3,0 % del PIB.

Les xifres són expressives per si soles si s'examinen amb deteniment. Però en tot cas ens semblen oportuns dos comentaris. El primer és la relació d'aquests imports de la despesa global de defensa (que són de l'ordre del bilió i mig de ptes.) amb el de l'Ajut Oficial al Desenvolupament (AOD) que per l'any 1990 (encara no es disposa de les dades del 91) fou de 98.000 milions de ptes. Això vol dir que la defensa representa unes quinze vegades l'ajut al desenvolupament. El segon té a veure amb

	1991	1992
Despeses del Ministeri de Defensa	858.091	785.883
Classes passives militars	231.839	278.591
Guardia Civil (Ministeri Interior)	196.286	205.095
Quotes OTAN i UEO (Ministeri Afers Estrangers)	813	720
Objecció-PSS (Ministeri de Justícia)	844	844
Organismes Autònoms	98.803	95.606
Despeses segons criteris OTAN	1.368.676	1.366.739
Participació en les despeses de "Diversos Ministeris"	12.153	16.662
Participació en els interessos de Deute Pública	121.810	159.404
Pèrdues de les empreses de la Divisió de Defensa de l'INI	17.603	15.097
DESPESA TOTAL DE DEFENSA (Pressupostada)	1.520.242	1.557.902

Quantitats en milions de pessetes

Percentatges de la despesa total:	1991	1992
- sobre els pressupostos Consolidats de l'Estat	7,4%	6,6%
- sobre el Producte Interior Brut estimat	2,8%	2,6%
Despesa diària (milions de ptes.)	4.165	4.257
Despeses per habitant i any (ptes.)	38.487	39.440

la notícia apareguda recentment en els mitjans de comunicació segons la qual aquest any serà exigit per part de RENFE als usuaris de l'INTER-RAIL un suplement de 5.000 ptes per finançar les despeses extraordinàries del 92. Tenint en compte que l'any passat foren uns 100.000 els joves estrangers que utilitzaren aquest tipus de tiquet a Espanya, el resultat serà d'uns ingressos suplementaris de 500 milions de ptes. Un element de relació i amistat que es veurà afectat per tal de recaptar en un any allò que representa la vuitena part de la despesa militar en un dia!

3. OBJECCIONS I OBJECCIÓ FISCAL

L'objecció ha vingut essent la tradicional manifestació de tots aquells la consciència dels quals rebutja la guerra com a forma de resolució dels conflictes. L'objecció pot tenir diferents vessants: al servei militar, al treball en la indústria d'armament, a la recerca amb fins bèl·lics, etc.

Aquí i ara ens interessa considerar aquella objecció que es formula davant de les despeses militars com a element que possibilita la preparació de la guerra i ho fa intentant eliminar-ne el seu finançament. A aquest tipus d'objecció l'anomenem objecció fiscal. Com és ben sabut, el sistema més generalitzat de finançament de les despeses dels estats és el de la fiscalitat. Es tracta doncs de no col·laborar en aquella part dels impostos que tindran per destinació la defensa armada.

En el cas espanyol, encara que tots els impostos coadjuven als ingressos de l'estat, no és sempre fàcil practicar-hi l'objecció fiscal.

El desarmament és la millor via pel desenvolupament. Les despeses militars es troben a l'origen de desastres econòmics, la recerca amb fins militars hipoteca, aminora i retarda les innovacions productives civils, la fabricació d'enginyers bèl·lics només beneficia els membres dels complexos militars-industrials, i el comerç d'armament és el causant de la mort i de la fam en molts països del Tercer Món.

De fet, el contribuent assalariat només té una única opció: la declaració per l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF). En aquesta declaració hi cap la possibilitat de restar una part del que s'anomena la "quota líquida", és a dir el que s'ingressa per l'import al llarg de tot l'any. La part que es resta és la que correspon al percentatge que les despeses de defensa tenen dins el conjunt del pressupost de l'estat, si bé s'ha de dir que en

ocasions no es resta aquest tant per cent sinó alguna quantitat fixa o fins i tot algun import simbòlic.

La quantitat deduïda no se la queda obviament l'interessat sinó que prèviament a la seva declaració -si és que aquesta és positiva- l'ha d'haver entregat a alguna destinació alternativa de caràcter social i no lucratiu (p.e. institucions que treballen pels drets humans, per l'ecologia, pel desenvolupament, per la pau, en favor dels minusvàlids, en contra de la pobresa i de la marginació, etc.). Si la declaració és negativa cal reclamar a Hisenda les quantitats tretes a la bestreta i demanar que una part d'elles sigui tramesa a la destinació alternativa escollida.

Davant d'aquesta manera de fer, Hisenda actua com si es tractés d'una deducció incorrecta (en la seva totalitat o parcialment segons estiguin o no reconegudes les deduccions per donatius) i per tant, comença un procés de reclamació que -almenys fins ara- acabava normalment -a no ser que hi haguessin recursos i avals pel mig- amb l'embargament de la quantitat reclamada en el compte corrent de l'interessat.

Deixant de banda les qüestions de procediment, que s'expliquen cada any en un opuscle editat a l'efecte, val la pena de tenir presents almenys tres altres informacions:

- L'opció de finançament de l'Església Catòlica, que l'actual sistema declaratiu permet, trenca la idea de no vinculació d'ingressos amb despeses i podria perfectament ésser aplicable en el cas de l'objecció fiscal.

- L'objecció fiscal té una notable capacitat didàctica i exemplificadora i permet alhora un compromís personal immediat.

- L'actual debat sobre consciència i llei, que s'ha produït en el cas dels judicis contra insubmisos, ha obert la porta a una discussió més àmplia en la que la jurisprudència seria a la nostra manera de veure, aplicable en el cas dels objectors fiscals.

En tot cas, la xifra d'objectors fiscals arreu de l'estat fou de 1.077 en la declaració de 1990 i d'entre ells n'hi havia censats 203 a Catalunya. La desobediència civil ha sigut tradicionalment una eina de canvi social i l'objecció fiscal compleix perfectament bé aquest paper. Caldria però que el nombre d'objectors fos molt més gros si es vol tenir una certa capacitat d'impacte social i sobre l'opinió pública. La insistència sobre aquests temes en ocasió de la propera "campanya de renda" (probablement durant els mesos de maig i de juny) ens pot ajudar a aconseguir-ho.

Arcadi Oliveres

Assemblea d'Objecció Fiscal
Barcelona, abril de 1992

L'actual debat sobre consciència i llei, que s'ha produït en el cas dels judicis contra insubmisos, ha obert la porta a una discussió més àmplia en la que la jurisprudència seria a la nostra manera de veure, aplicable en el cas dels objectors fiscals

RENFE I EL CODI 54

El dijous 19 de març d'enguany arribà un sobre amb el logotip de l'empresa de ferrocarrils RENFE al Casal de la Pau adreçat al Moviment d'Objecció de Consciència (M.O.C.). El seu contingut era una documentació de suposat ús intern d'aquesta empresa. Els documents, tramesos anònimament, feien referència a uns *CODIS D'INCIDÈNCIES*, utilitzats per la Gerència de Seguretat de Barcelona (Direcció de Seguretat Corporativa) de RENFE.

Cal dir que una carta idèntica també es va rebre a Ca la Dona adreçada al Grup de Lesbianes Feministes de Catalunya. Ràpidament ens vàrem posar en contacte amb la Coordinadora Anti-Mili MILI-KK i amb el Front d'Alliberament Gai de Catalunya per tal d'empendre una actuació unificada i conjunta enfront de l'afer.

Davant la gravetat del contingut de la documentació, abans de fer-la pública, la prudència ens aconsellà d'empendre averiguacions al respecte. El dijous 2 d'abril, dues setmanes després d'haver rebut els documents, es convocà una roda de premsa ja que durant aquest temps no hi hagué cap nova informació que aclarís l'assumpte.

Reproduïm íntegrament el Codi núm. 54 que la companyia encapçala amb la denominació: "INDIVIDUOS GRUPOS DE RIESGO. IDENTIFICADOS O EXPULSADOS".

Queda clar que l'existència d'aquests documents representa un flagrant atemptat contra la Declaració Universal dels Drets Humans aprovada l'any 1948 per les Nacions Unides i ratificada per l'estat espanyol. A més d'esdevenir, si més no, totalment anticonstitucionals i elaborats per una empresa pública com és RENFE. I diuen que estem en un

estat que es defineix social, de dret i democràtic. Vet-ho-aquí un bon exemple.

Hem de dir també que tota l'adjectivació que utilitzem per qualificar la tipificació que representa el Codi núm. 54 pot quedar, sens dubte, curta. Farem, però, un exercici lèxic: racista, discriminatòria, impresentable, homofòbica, (a completar per les persones lectores del MOCADOR).

Un parell d'hores abans de la roda de premsa, convocada per les quatre organitzacions abans esmentades, vàrem anar a veure el Sr. González Navas, cap de relacions institucionals de RENFE, que ens va manifestar que desconeixia l'existència d'aquesta documentació. Tot seguit va telefonar al Sr. José Gerbolés Pardo, gerent de la seguretat de l'empresa a Barcelona, i va confirmar la utilització d'aquesta documentació ja que era una nova codificació, és a dir, s'havia actualitzat feia poc temps.

Tal i com hem apuntat, el fet es va fer públic als mitjans de comunicació i s'han demanat explicacions a la màxima responsable de l'empresa, Sra. Mercè Sala, presidenta de RENFE. La direcció de la companyia, la mateixa tarda de la roda de premsa, va fer públic un

comunicat disculpant-se pel contingut d'aquest Codi núm. 54 i expressant la seva intenció de retirar-lo immediatament. Tot i així el fet i els documents s'han tramès al Síndic de Greuges de Catalunya, així com als partits parlamentaris del Parlament de Catalunya de cara a que es depurin les responsabilitats polítiques que hi pugui haver en tot l'assumpte. A més, s'està estudiant per part de les quatre organitzacions socials la possibilitat d'empendre algun tipus d'acció de boicot i de protesta de cara a l'empresa i també alguna iniciativa legal de denúncia. A banda d'això s'ha demanat la dimissió de la Sra. Mercè Sala i la publicació de la nova codificació d'incidències que, a partir d'ara, utilitzi RENFE i les anteriors.

Aquest fet demostra que no hi ha cap tipus de control per part de les institucions polítiques, dites democràtiques, en referència al contingut de la documentació que s'utilitza a les empreses i més si són grans empreses públiques com és el cas de RENFE. En aquest sentit ens preguntem: ¿Quants codis 54 hi deu haver en documents i arxius amagats?

DESEMMASCAREM ELS CODIS 54 !!

AMB RAÓ, INSUBMISSIÓ !!

Jordi Muñoz i Burzón
MOC Barcelona

RENFE

Dirección de Seguridad Corporativa
Gerencia de Seguridad de Barcelona

.../...

- 51 - Cruce y tránsito de personas no autorizadas por las vías
- 52 - Viajeros sorprendidos sin título de transporte, que pagan el mismo por la intervención de los VV.JJ.
- 53 - Con o sin identificación previa
- 54 - Delincuentes comunes, así como los drogadictos, mendigos homosexuales prostitutas, objetores, vagabundos, punkies y en general cualquier individuo que con su actitud perturbe la tranquilidad entre los viajeros y perjudique la imagen de la Empresa
- 55 - Taxistas, transportistas de autobuses y particulares
- 61 - Guardia Civil y Policías Nacional, Autonómicas y Municipales
- 62 - Servicios de Protección Civil, custodia de cadáveres en la vía, excolta a personas o fondos, etc.
- 63 - Auxilio a accidentados, inválidos, dementes y menores
- 64 - Extraviados por viajeros en trenes y estaciones
- 71 - Arrollamiento de personas

DE SAMARRETES, XAPES, AGENDES I ALTRES ELEMENTS.

FA UN PARELL D'ANYS...

la gent de l'Alt Empordà ens vam plantejar muntar un taller de serigrafia amb l'ànim de poder editar els nostres propis cartells i no perdre els estalvis en una impremta. Vint-i-quatre mesos després resulta que editem samarretes per grups de tot l'Estat i de cartells en prou feines si n'hem realitzat un parell. S'està preparant el catàleg de material per aquest curs que inclourà tota mena de productes per posar la paradeta al carrer i llibres sobre temes d'antimilitarisme i desarmament. I encara ara hem de fer el balanç definitiu de l'edició de l'**AGENDA 1992 per la Pau i la Desmilitarització**.

Tot plegat per poder afirmar que després de dos anys "hem sortit de la pobresa per caure en la més absoluta misèria". Econòmicament s'entén. Perquè d'experiència, col·legues i feina n'hem acumulat un pilot. I de propostes i iniciatives, els calaixos en van plens. Amb la conseqüent tentació d'engrescar-te, voler estirar més el braç que la màniga, el perill enganxar-te els dits i, finalment, enviar-ho tot en orris.

Moltes vegades personalment he tingut la sensació de que molta gent no acabava d'entendre com funcionava el "negoci" i s'han sentit comentaris afirmant que el MOC Alt Empordà nedava en l'abundància. O mostrant incomprensió davant l'exigència de liquidar contrareemborsament el material entregat.

DE NÚMEROS...

Pel que fa al primer aspecte cal dir que hi ha el compromís de reinvertir els beneficis que generi la comercialització del material en projectes d'interès per tots els grups. Per exemple, l'**AGENDA**. I d'altres que vindran... Però en cap cas les quatre peles que es recullen, amb la participació de tots les que han adquirit material, no s'haurien de destinar a fons perdut per reflotar l'economia d'un grup o en una campanya puntual.

I això ens condueix al segon aspecte: la distribució del material contrareemborsament. La nostra situació geogràfica ens ha obligat a realitzar la major part de la comercialització mitjançant el servei de Correus. Això ha limitat la capacitat de distribució. I, per allò de simplificar, ens ha portat a liquidar en el moment d'entregar el paquet. Però no tan sols per estalviar feina i garantir el cobrament, sinó per demanar als grups que facin l'esforç d'ajustar-se a les seves necessitats i possibilitats de venda abolint l'actitud còmoda de "el que sobri ja ho tornarem". L'altre dia, ja estrenat l'any, ens

van retornar les 50 **AGENDES** que una persona havia retirat amb la garantia que serien venudes quan al desembre no es disposava d'exemplars per satisfer les comandes... Cal que ens acostumem a racionalitzar la gestió econòmica dels grups. La improvisació i el "ja ho trobarem" no porta altra cosa que problemes i la dedicació de temps, esforços i sacrificis econòmics personals per intentar superar-los.

Però no seria just donar a entendre que hi ha una sensació general d'incomprensió. La cinquantena de grups que han rebut material crec que confirmen la bona acollida del treball que es fa. Grups d'arreu de l'Estat i alguns de francesos. Les xifres econòmiques són significatives tant pels beneficis que comporta pels grups com per nosaltres. Uns guanys que han de portar a noves iniciatives: editar un video?; convocar un Premi o Beca per investigacions sobre Pau i Desarmament?; etiquetar vi en suport als insubmisos?...

Tal vegada hi ha algú que veu en aquestes iniciatives una dispersió d'esforços que ve en un moment quan el tema de la Insubmissió es pot considerar prioritari. Personalment ho veig no com una dispersió sinó com una diversificació. La Insubmissió, i això ja ho comento a l'article **NO BADIS, INSUBMISSIÓ**, no és un objectiu en si mateixa sinó una proposta de desobediència civil davant la militarització. Segurament la campanya amb més compromís, risc i repercussió dels darrers anys que necessita el major nombre de mitjans econòmics i humans. Però en aquest treball antimilitarista també es fa imprescindible altre

tipus d'iniciatives, com l'oposició a la indústria d'armaments o l'educació per la pau; la consolidació d'un òrgan de comunicació propi, com podria ser el **MOCADOR**; o la generació de recursos propis que pot ser mitjançant la venda de material, que no sempre hem d'estar pidolant a les administracions la subvenció de torn.

Les limitacions de financiació dels grups d'objectors, i dels alternatius en general, han estat sempre una de les característiques en que ens hem acostumat a moure'ns. Normal si entenem que el motiu de la nostra activitat no és especulatiu, econòmicament parlant. Però molts cops aquesta situació es troba agreujada per una falta de gestió. Quan l'activitat d'un grup es manté sota mínims la cosa pot no ser greu. Però immersos en una campanya de volada com la d'insubmissió pot arribar a provocar una veritable crisi davant els sacrificis per cobrir uns dèficits que tal vegada s'haurien pogut evitar. Un problema bàsicament organitzatiu al que nosaltres, des de l'Empordà i amb l'edició i distribució de material, intentem oferir una aportació.

DE LLETRES...

Però no tan sols de vendre samarretes es mantenen els grups. Un dels temes més deixats, i que tantes vegades queda en evidència quan es planteja una discussió, és la formació ideològica. I un dels recursos són les lectures. Hem començat a recollir llibres que creiem interessants pel moviment però que són força difícils de localitzar en llibreries: **DEFENSA 2001, una proposta de defensa no ofensiva per a Espanya; AMB RAÓ INSUBMISSIÓ ; EL DEBATE SOBRE LA OBJECION DE CONCIENCIA o LES PAYS SANS ARMÉE** entre altres. El tracte directe amb els editors o les distribuïdores facilita uns preus més accessibles. Toti així cal constatar que la iniciativa no ha estat tan exitosa com la de les samarretes i no crec que precisament perquè les biblioteques del personal siguin completes pel que fa aquests títols. De totes maneres la llista d'obres s'haurà d'ampliar tot i la indiferència general.

Així doncs, mantenim i potenciem la iniciativa amb l'objectiu de fons d'aconseguir ser el màxim d'autosuficients tant econòmicament com formativa. Els darrers resultats els trobareu a la plana de **MATERIAL** del **MOCADOR**.

Gustinet.
MOC Alt Empordà.

UN TRIBUNAL EN CONTRA DE LA GUERRA

En el mes de gener es va complir un any de la devastadora guerra del Golf. Més d'una vintena de grups ecologistes, de dones, de drets humans, antimilitaristes i sindicats van reunir-se per organitzar un dels cinquanta tribunals en contra de la guerra que van sorgir en diferents ciutats del món, i que van treballar sobre les dinou acusacions presentades contra George Bush, i òbviamment contra l'Estat Espanyol, per l'ex-fiscal general d'Estat Units Ramsey Clar.

Les diverses sessions del judici celebrades els dies 17 i 18 de gener a l'Associació de Premsa de Callao, de Madrid, van abordar diferents aspectes de tot el conflicte; la participació de l'Estat Espanyol (utilització de bases conjuntes, venda i comerç d'armes, enviament de tropes...), les relacions governamentals amb els països àrabs (la qüestió kurda i palestina i la situació del referèndum al Sahara), el racisme i la xenofòbia anti-àrab, la manipulació informativa, insubmissió i deserció, les conseqüències ecològiques del conflicte, el maltractament a la població civil i el nou ordre internacional després de la guerra.

ELS DESASTRES DE LA GUERRA

Un ampli ventall d'escriptors, periodistes, polítics, diputats, membres d'entitats i representants del poble kurd, saharauí i palestí van passar per les diverses sessions del judici. Van denunciar la destrucció massiva i indiscriminada de la guerra, que va acabar amb nuclis urbans sense cap importància militar, que va provocar la mort de 300.000 iraquians (50.000 nens) segons l'O.M.S., que 4.000.000 s'hagin quedat sense casa i que degut a la destrucció de tot l'aparell industrial hi hagi un atur massiu i una fam generalitzada.

Els desastres ecològics són terribles i de conseqüències imprevisibles pel futur, no només degudes al petroli sinó a la voladura de les instal·lacions químiques i nuclears per part de les tropes d'Estat Units, a més de la utilització d'armes prohibides. Per exemple, han estat envenenats tots els aqüífers -cosa que va provocar la mort de tres mil persones els primers dies de la intervenció- o les aigües dels rius com el Tigris, que no han quedat aptes pel consum humà. Han aparegut malalties i epidèmies impossibles de diagnosticar, degut als bombardejos i a la destrucció de l'infraestructura sanitària.

El recolzament del govern de l'Estat Espanyol a la guerra, materialitzat amb l'autorització a utilitzar bases nord-americanes del territori espanyol per l'enviament de 85.000 soldats, la càrrega de tones de bombes, el subministre de combustible a càrrec dels Pressupostos

Generals, o l'enviament de tropes pròpies, sense escoltar les protestes sistemàtiques del carrer, el fan també responsable de totes les seves conseqüències.

El nou ordre internacional s'ha reduït a un nou episodi imperialista i bel·licista de dominació política, econòmica i militar del tercer món, i al reforçament del racisme, la xenofòbia i el bel·licisme en el món.

EL JUDICI

Durant la sessió de dissabte a la tarda -la més concorreguda, amb la presència de M. Vázquez Montalbán, Andrés Aberasturi i altres- qui va endur-se la calor i els aplaudiments de les 800 persones que hi havia, van ser el Robert Llopis i l'Asier Sánchez, tots dos desertors de la guerra del Golf, que van explicar la seva no participació en aquest conflicte i van acusar el govern d'enviar-los de carn de canó; també Josep Serrano, de la Coordinadora de pares i mares de soldats enviats al Golf (ara pares i mares contra el servei militar obligatori), que va llegir un poema enviat de d'allà pel seu fill, i finalment Eva Tejedor, de l'associació de mares i pares d'insubmisos.

*Encerrado en la prisión de la miseria
caminando por senderos solitarios
navegando entre rocas de tristeza
buscando la libertad.*

*Sumergidos en un mundo de deseos
naufrajados en la isla del misterio
observando pájaros al cielo
y soñando que algún día
volveremos a sentir
la ansiedad de vivir
fuera de aquí, lejos de aquí.*

*Escalando lágrimas de plata
amigos que se quieren suicidar
alojados en montañas de basura
donde nadie puede estar.*

*No aguanto más
quiero marchar
lejos de aquí
fuera de aquí.*

José Serrano Martín
Soldat de lleva obligat
Corbeta Infanta Cristina, novembre 1990.

ACTA DE L'ACUSACIÓ INTERNACIONAL CONTRA L'ADMINISTRACIÓ NORDAMERICANA (EE.UU)

Aquest document, presentat per l'ex-fiscal general dels Estats Units, Ramsey Clar, serveix de base als debats establerts en diversos tribunals organitzats en les principals ciutats nord-americanes.

- 1.- Des de 1989, o fins i tot abans, els Estats Units han adoptat una línia de conducta el propòsit de la qual era provocar Irak per així justificar una intervenció militar i el domini militar permanent nord-americà en el Golf.
- 2.- Des del 2 d'agost de 1990, el president Bush ha desbaratat conscientment tota intervenció contra el seu projecte de destrucció econòmica i militar d'Irak.
- 3.- El president Bush ha ordenat la destrucció de la infraestructura vital, civil i productiva, d'Irak.
- 4.- Estats Units ha bombardejat i destruït intencionadament la vida civil, centres comercials i industrials, escoles, hospitals, mesquites, esglésies, barris populars, llocs històrics, vehicles privats i edificis governamentals civils iraquians.
- 5.- Estats Units ha bombardejat intencionadament, sense distincions, la

totalitat del territori iraquí.

6.- Estats Units ha atacat i assassinat intencionadament soldats iraquians indefensos utilitzant una força excessiva; ha assassinat soldats iraquians que pretenien rendir-se o que fugien, la majoria desarmats i lluny de qualsevol zona de combat; així mateix, ha matat soldats iraquians cegament i sense raó i ha destruït material després de l'alto el foc.

7.- Estats Units ha utilitzat armes prohibides internacionalment amb les quals ha causat destruccions massives i morts discriminades, i ha infringit sofriments innecessaris a civils i militars iraquians.

8.- Estats Units ha atacat intencionadament instal·lacions iraquianes que contenien productes i substàncies perilloses.

9.- El president Bush ha ordenat a l'exèrcit nord-americà invadir Panamà, cosa que ha provocat la mort de 1000 a 1400 panamenys i la destrucció

Va ser força interessant, però no tot van ser flors i violes. La sentència va sortir dies després, i el tema de la deserció i la insubmissió brillà per la seva absència. Les crítiques al tribunal van ser moltes i fortes. Se li va donar a la sentència un caire molt tècnic. La persona que havia d'introduir aquests temes dins del tribunal va quedar atrapat en un embús de trànsit i va arribar quan ja estava tot fet.

Però oh meravella! el president del tribunal era un membre "enrotllat" de l'executiva del PSOE que va fer de les seves per arraconar el tema de l'insubmissió i la deserció. Potser tindrem més sort en el llibre que es publicarà de tota aquesta feina a Madrid.

Xavier Artal Garcia.

de milers d'edificis particulars i públics i comerços.

10.- El president Bush ha ibstaculitzat el funcionament de la justícia i ha corromput la ONU per poder cometre, sense cap obstacle, els seus crims contra la pau i els seus crims de guerra.

11.- El president Bush ha usurpat el poder constitucional del Congrés per apropiat-se la capacitat de cometre crims contra la pau, crims de guerra i altres perjudicis greus.

12.- Estats Units ha fet una guerra contra el medi ambient.

13.- El president Bush ha animat els musulmans xiïtes i els kurds a rebelar-se contra el govern iraquí, i això ha provocat la violència fratricida i emigracions; ha fet sofrir perills, fam i malalties, i ha causat la mort de milers de persones.

14.- El president Bush ha privat intencionadament al poble iraquí de medicaments essencials, d'aigua potable, d'aliments i d'altres productes de primera necessitat.

15.- Estats Units ha continuat agredint Irak després de l'alto el foc; ha invadit i ocupat zones

Acudim a aquest acte com a representants d'una organització d'àmbit estatal la finalitat de la qual és donar suport a la lluita dels nostres fills objectors i insubmisos perquè participem de les seves conviccions antimilitaristes i antibel·licistes.

Després d'una anàlisi no necessàriament profunda de qualsevol guerra, podem veure que hi intervenen tres elements fonamentals: els polítics que les decideixen, els exèrcits que les porten a efecte i la societat civil que les pateix, o bé a través de la participació en la contesa mitjançant el reclutament forçós o simplement com a víctima passiva.

La recent guerra del Golf ha rebut crítiques de polítics, intel·lectuals i també militars, les opinions dels quals tenen una importància capital en el paper que aquests grups fan en la nostra societat. Ara bé, la importància de la nostra contribució a aquest judici creiem que resideix en exposar l'opinió del simple civil sobre la guerra tal i com la coneixem avui.

del país segons la seva voluntat.

16.- Estats Units ha violat els drets humans, les llibertats civils i la "Bill of Rights" (declaració dels drets de l'home) nord-americana, tant en els Estats Units com a Kuwait, Arabia Saudí i altres països, amb la finalitat d'imposar la seva supremacia militar.

17.- Després d'haver destruït la base econòmica d'Irak, els Estats Units exigeixen ara indemnitzacions que empobriran el país de manera permanent i causaran al seu poble l'amenaça de la fam i les epidèmies.

18.- El president Bush ha manipulat, controlat, dirigit, desinformat i falsejat sistemàticament la premsa i la informació dels mitjans de comunicació per servir els seus objectius militars i polítics.

19.- Els Estats Units han imposat per la força la seva presència militar permanent a la regió del Golf, el seu control sobre les reserves de petroli i el seu domini geopolític de la península aràbiga i del conjunt de la regió.

(Traducció del castellà: redacció Mocador).

JUDICI A LA GUERRA DEL GOLF

REFLEXIONS DE L'ASSOCIACIÓ DE MARES I PARES D'OBJECTORS-INSUBMISOS

En primer lloc, i començant pel nivell menys elaborat però potser el més important, defensem a ultrança la vida perquè considerem que és el més valuós que tenim. Així mateix, adjudiquem un gran valor a l'ésser humà, que mereix tot el nostre respecte precisament quan fa gala de les seves capacitats racionals, quan demostra tenir sentit de la justícia i és capaç de solidaritat. Per tant, la guerra, l'extermini institucionalitzat d'éssers humans, ens resulta inacceptable. Però també tenim raons menys abstractes per oposar-nos a la guerra i al militarisme. No a la guerra i a les premisses que la fan possible. No als exèrcits com a instruments en mans dels grups de poder que només busquen perpetuar els sistemes de dominació injustos. No a la injustícia social. Però la nostra perspectiva és, inevitablement, la perspectiva de ciutadans del primer món. No neguem la nostra corresponsabilitat en l'actual situació mundial injusta; reconeixem que la prosperitat del món occidental és possible gràcies al subdesenvolupament que pateix la gran majoria de la humanitat. No obstant, si ja és vergonyós el sacrifici d'una immensa majoria en favor d'una minoria privilegiada, encara ho és més que aquesta minoria mantingui les seves prebendes per la força i s'escudi en valors com la llibertat, la democràcia, la seguretat internacional o la defensa nacional.

Estem convençuts que no hi haurà seguretat internacional mentre no aconseguim construir un ordre mundial més just i igualitari, fita que constituiria el vertader progrés. La guerra imperialista en la que hem participat, per tant, és regressiva i va en contra del progrés de la manera que nosaltres l'entensem. La solució no és fàcil, però els ciutadans dels països desenvolupats tenim molt per dir-hi. En què consisteix la nostra tan esbombada llibertat? Pot l'estat fer-nos còmplices del que la nostra consciència repudia? No és precisament això el que passa quan un jove és obligat a allistar-se en l'exèrcit? El valor d'una democràcia resideix també en el respecte a les individualitats. Que potser un govern, per molt recolzat en les urnes que estigui, pot aixafar la consciència antimilitarista d'alguns dels seus ciutadans? Sincerament, no creiem que els exèrcits tinguin com a funció la defensa nacional. I no ho creiem perquè la història ho ha demostrat i ho segueix demostrant cada dia.

Nosaltres reivindiquem la part de responsabilitat que ens toca en l'educació que han rebut els nostres fills objectors i insubmisos, i en aquest judici que celebrem contra la guerra, pretenem donar un testimoni del que nosaltres creiem i vivim dia a dia en un compromís de lluita no

violenta. El nostre desig és, d'una vegada per sempre, desterrar de les ments d'aquesta societat consumista i acomodaticia, la imatge d'insolidaris amb què es pretén presentar els objectors i insubmisos pel sol fet d'actuar segons el que les seves consciències els dicten i per no estar disposats a obeir lleis injustes.

Per això ens atrevim a formular les següents preguntes: Per què serveix el servei militar? Se suposa que per aprendre l'ús de les armes per si és necessari en cas de guerra. Com és possible que en una societat civilitzada existeixi una llei que **obligui** a tots els joves a preparar-se per a la guerra? En un intent de fer callar les protestes cada cop més nombroses, s'implanta una llei d'objecció de consciència que obliga a realitzar una prestació social substitutòria punitiva, que només ve a reforçar el servei militar i castiga a qui tria no complir-lo i que realment no soluciona el problema de fons. Per què serveix la PSS? Sincerament: perquè l'exèrcit no es quedi sense mossos. És manifest que aquesta llei és inaplicable degut a l'enorme nombre d'objectors reconeguts. Prestació social? Quina mena de servei a la societat és ocupar temporalment un lloc de treball epr al qual no s'està preparat en un país amb un índex d'atur com el nostre? És necessària una prestació social d'aquest tipus, que només presten els homes? Existiria en cas de desaparèixer el servei militar obligatori? Precisament, pel respecte que sentim cap a la democràcia, tenim el deure de qüestionar les lleis injustes, com la llei del servei militar i la llei d'objecció de consciència. Les persones són abans que les lleis, i la desobediència civil és una arma de lluita reconeguda.

Encara una altra pregunta: Per què aquestes preguntes resulten estranyes a algunes persones? És hora d'afrontar la veritat. L'exèrcit és un dels pilars que sustenten la nostra societat, i en època recent el seu paper ha estat més que decisiu. La nostra generació, una bona part de la societat espanyola, ha viscut quaranta anys de dictadura militar, per si algú ja ho ha oblidat. Els nostres fills, que són el futur i no tenen por ens ho estan dient: desobediència civil a les lleis injustes i als exèrcits. La nostra història recent ens parla de com poden arribar a ser de perillosos els exèrcits, que s'imposen per la força del seu armament.

En les democràcies el paper dels exèrcits segueix essent primordial. També és la seva força el que sosté els governs democràtics que es mouen segons els interessos dels poderosos. En aquests anys que vivim, en una societat que no es caracteritza precisament per la seva consciència ètica ni pels seus corrents crítics, és fonamental que la societat civil es posi en peu de pau per acabar amb la guerra i el militarisme; per un imperatiu moral, amb valentia. I els objectors i insubmisos ho estan fent.

Diffícil se'ns presenta la qüestió quan des del poder, que institucionalitza la violència, se'ns ensenya i educa per a la violència.

Quan des de les escoles eduquem els nostres

fills en la competitivitat i el sexisme, els estem preparant per a la guerra. Quan només ens preocupem d'acaparar poder i possessions, i per aconseguir-ho tots els mitjans utilitzats són legítims, ens estem preparant per a la guerra. Quan acceptem el sistema d'obediència cega al superior i despreciam l'inferior, estem preparant i contribuint a l'extensió de la violència que ens condueix a la guerra. Quan des del parlament se'ns imposen -i nosaltres ho acceptem- lleis que porten a l'estat policial, s'està afavorint un ambient de guerra. Quan condecoram i exaltem els vencedors com a herois nacionals sense pietat pel vençut, estem fent apologia de la guerra. Quan es comercia amb armes, és evident que estem fent la guerra. Quan els nostres fills, obeint una llei injusta, van al servei militar, s'estan preparant per iniciar la batalla.

No creiem en la guerra com un mal necessari. La guerra només és necessària per perpetuar el mal. Amb la guerra del Golf, el benestar d'uns pocs s'ha consolidat i de record ens queda la misèria, la fam i la destrucció de països sencers.

Fem una crida a la consciència social perquè junts reflexionem sobre el problema. Perquè des del si de les famílies i desterrant qualsevol autoritarisme patern, donem pas a les noves idees de la joventut, que potser no són tan noves ni descabellades. Des del col·legis, educant en la igualtat sense distincions. Creant projectes alternatius, formes diferents d'organització i treball. No contribuint a les despeses militars mitjançant l'objecció fiscal. Donant suport a la desobediència civil no violenta dels insubmisos. Contra la barbàrie de la guerra i la injustícia del "nou ordre internacional", oposem la força de la raó.

Quina resposta obtindrem d'un govern democràticament escollit? La repressió policial i la presó. Creuen sincerament els jutges que estan fent justícia empresonant ciutadans el delictes dels quals és ser conseqüents amb les

seves idees de pau i no violència? Una pregunta menys ingènua, ¿fins on estan disposats a arribar amb la seva interpretació i aplicació assèptica de les lleis?

Quina serà la resposta del poder judicial d'aquest país davant la nova llei del SM que normalitza l'acorralament, la repressió i la presó per a aquells ciutadans que responen als seus compromisos ètics de pau, solidaritat i no violència, i es neguen a col·laborar en tot allò que representa guerres, destrucció i sofriment per a la humanitat?

Què es pot fer, quins mitjans es poden utilitzar per combatre l'engany al qual són sotmesos els pobles a través dels seus propis governants i aconseguir que d'una vegada per sempre diguem "ja n'hi ha prou" de guerres i misèria?

Una última reflexió: si el poder empresona els pacífics, cap a on va aquesta societat?

Per acabar, un poema de Bertolt Brecht:

General, el teu tanc és més fort que un cotxe,
arrasa un cotxe i aixafa cent homes,
però té un defecte:
Necessita un conductor.

General, el teu bombarder és poderós,
vola més ràpid que la tempesta,
i carrega més que un elefant,
però té un defecte:
Necessita un pilot.

General, l'home és molt útil,
pot volar, pot matar.
Però té un defecte:
Pot pensar.

Associació de mares i pares d'objectors-insubmisos

Traducció del castellà (inclos el poema) de P.C., redacció del Mocador.

SENTENCIA DEL TRIBUNAL CONTRA LA GUERRA

El tribunal contra la guerra, reunit a Madrid els dies 17 i 18 de gener de 1992, estava format per **Joaquín Navarro, Marcelino Camacho, Carla Matteini, Javier Ansó, Isabel Peñaflor, Antonio G. Santesmases, Benjamín Forcano, Begoña Lalana i Manuel Garí.**

RESOLUCIÓ

I. FETS PROVATS

El Tribunal ha considerat acreditats els següents:

Primer.- L'increment de l'extracció de cru a Kuwait repercutí negativament en els preus del petroli, la qual cosa originà una disputa entre l'emirat i Iraq. El dia 2 d'agost de 1990, el president d'Iraq, Saddam Hussein, utilitzà aquest conflicte com a excusa i ordenà a l'exèrcit iraquí la invasió de l'emirat de Kuwait. Amb aquesta actitud bèl·lica es violaren els Drets Humans de la població kuwaitiana, es causaren nombrosos danys en els seus bens, es tractà de consolidar l'anexió territorial i, posteriorment, amb motiu de l'incendi dels pous petrolers, s'originaren danys ecològics irreparables.

Segon.- La invasió de Kuwait per l'exèrcit de Saddam Hussein no fou aliena a l'estratègia de tensió i provocació desencadenada pels U.S.A., a través dels seus aliats àrabs a la zona, per impedir la recuperació d'Iraq dels efectes desoladors de la seva guerra de 8 anys contra Iran. Amb aquesta política l'administració nord-americana pretenia impossibilitar la constitució d'Iraq com a potència hegemònica a la regió, cosa que podia resultar molt perillosa per l'efectiu control occidental en una zona de tanta importància econòmica, política i militar com la del Golf Pèrsic.

Malgrat el coneixement previ per part dels Estats Units de la imminència de la invasió, res no es va fer per intentar evitar-la. Consumada la intervenció iraquiana a Kuwait, el govern nord-americà decidí, des del principi, donar una resposta bèl·lica al problema plantejat. Avortà totes les possibilitats de solució pacífica, negociada i raonable. Ni tan sols feu seriosos esforços per fer acomplir l'embargament comercial i el bloqueig decretats pel Consell de Seguretat de l'ONU i va mantenir una pressió sostinguda i apressant sobre aquest organisme, que anà sempre a remolc de la política de fets consumats del govern nord-americà.

Tercer.- La Resolució 678 del Consell de Seguretat, lluny de suposar un acompliment del que disposa la Carta de les Nacions Unides, continuà en realitat l'instrument per "legalitzar" la intervenció militar nord-americana i dels seus

aliats, prèviament decidida. En l'esmentat organisme cap dels països amb dret de veto, inclosa la Unió Soviètica, el va exercir per frenar l'escalada bel·licista en nom d'una solució pacífica del conflicte.

Una decisió d'aquesta magnitud, utilitzada per justificar una guerra, fou robada al màxim òrgan de l'ONU, l'Assemblea General.

Contrasta la ràpida i contundent resposta d'aquest organisme internacional en l'acompliment de les Resolucions, davant la inhibició premisiva de situacions de flagrant violació del dret internacional, com són les que viuen els pobles saharauí i palestí, entre d'altres.

Quart.- Iniciada la guerra, l'objectiu declarat en la Resolució 660 del Consell de Seguretat d'alliberar el territori de Kuwait i restituir-lo a la sobirania del seu estat, es comprovà que, per als nord-americans i els seus aliats, no era suficient. L'acció bèl·lica dels Estats Units perseguí la destrucció de la capacitat productiva i militar d'Iraq, cosa que portà a la invasió del seu territori. L'objectiu real de la intervenció nord-americana era establir un control permanent sobre la regió.

Cinquè.- En el transcurs de la guerra, l'exèrcit nord-americà i les aviacions francesa i anglesa utilitzaren mètodes de destrucció indiscriminada i massiva, atacaren poblacions civils sense cap participació en el conflicte i destruïren nuclis urbans iraquians sense cap importància militar.

Segons dades de l'Organització Mundial de la Salut, van morir en aquesta guerra més de 300.000 persones, de les quals 50.000 eren nens. Segons aquest mateix organisme, ha quedat destruïda la infraestructura sanitària, s'han generat epidèmies i malalties, algunes impossibles de diagnosticar.

Durant la guerra han quedat sense casa 4.000.000 de persones i la destrucció sistemàtica de l'aparell productiu industrial ha tingut com a conseqüència l'atur massiu i la fam generalitzada a Iraq.

Els desastres ecològics, salvant el més important, la destrucció de la vida humana, han estat terribles i de conseqüències imprevisibles en el futur. S'han contaminat els aqüífers, cosa que va provocar, durant els primers dies de la guerra, la mort de 3.000 persones per beure aigua enverinada. Les aigües dels rius, especialment les del Tigris, no són aptes per al consum humà. La voladura d'instal·lacions químiques i nuclears ha provocat un greu risc per als habitants de la zona. La marea negra ha fet malbé la plataforma litoral de forma

irreversible durant generacions...

Sisè.- Malgrat que el govern iraquí acceptà, substancialment, després de l'últim intent de mediació de l'URSS, les condicions nord-americanes per l'alto el foc, i malgrat que l'exèrcit iraquí s'havia revelat ineficaç per fer front a l'atac que sofria i començava a retirar-se de Kuwait, els Estats Units desencadenaren l'"ofensiva terrestre" que es portà a terme en territori d'Iraq, la qual cosa no era necessària per als teòrics objectius fixats pel Consell de Seguretat. Aquesta ofensiva fou especialment sanguinària i cruel, en el seu desenvolupament foren enterrats vius milers de combatents iraquians, i es practicaren vexacions i tortures contra els presoners de guerra.

Setè.- La guerra del Golf no hauria estat possible sense la decidida participació, sempre darrera les decisions i accions nord-americanes, dels governs dels països anomenats aliats. En el cas concret de la CEE i les seves institucions, la subordinació les portà a no fer-hi cap paper autònom.

Aquesta participació es concretà en l'aportació de tropes, armament i/o finançament i suport logístic. I encara més greu, amb el seu concurs els governs aliats legitimaren la posició del govern nord-americà.

Vuitè.- El govern espanyol, per la seva part, va prestar una importantíssima col·laboració als Estats Units d'Amèrica en la tragèdia del Golf.

Inicialment va incórrer en un cúmul de contradiccions, ocultaments i falsatges sobre el caràcter de la participació espanyola en el conflicte.

Realment foren enviades unitats navals que es van mantenir a la zona de guerra durant tot el conflicte, i en les que s'embarcaren reclutes forçats.

Per poder desplegar la seva maquinària bèl·lica, els USA necessitaven un suport logístic que fou incondicionalment prestat, conscientment, pel govern espanyol.

Les bases d'"utilització conjunta" hispano-nord-americana serviren pel transport de 85.000 soldats i la càrrega de tones de bombes per als bombarders B-52, als quals se'ls facilità combustible amb càrrec als pressupostats de l'estat.

El govern espanyol no escoltà en cap moment les protestes sistemàtiques i les enquestes d'opinió, que no oferien cap dubte sobre la postura ciutadana contrària a la guerra i a la

nostra participació.

Per contrarrestar i silenciar els foros i mobilitzacions favorables a la pau, l'increment de l'objecció de consciència i de la insubmissió entre els joves, i els primers casos de desertió de soldats i mariners, el govern espanyol impedi als ciutadans del nostre estat l'accés a una informació veraç.

Novè. - La informació sobre el conflicte va estar sotmesa a una rígida censura militar. Els grans mitjans de comunicació subministraren, especialment a través de la televisió, una imatge deformada i falsejada de la realitat. Es privà a l'opinió pública el coneixement de les conseqüències humanes de la guerra. Se'n mostrà una guerra sense víctimes, sense sofriments, sense el rostre de la mort.

Es magnificà la dimensió de l'exèrcit iraquí i es privilegià el discurs demonitzador de l'enemic, Iraq, mentre se'n negava la informació concreta del curs del conflicte.

L'objectiu perseguit per aquells que desinformaren era evitar el rebuig a la guerra i l'aparició de sentiments de solidaritat i pietat que suposessin un entrebanc per als plans bèl·lics.

Desè. - El final de la guerra no ha suposat la fi de la brutalitat contra el poble iraquí, sotmès al bloqueig i embargament econòmic, comercial, alimentari i sanitari.

Si bé es produí la destrucció d'importants unitats de l'exèrcit iraquí, es va permetre el seu manteniment per fer front a les tasques de repressió contra la població del Kurdistan, la rebel·lió xiita i l'oposició democràtica.

A Kuwait ha estat restablert el poder feudal de l'emir i la seva família, que s'ha afanyat a troturar i executar els anomenats

"col·laboracionistes" palestins, cosa que ha provocat un èxode de 400.000 persones. Aràbia Saudita continua governada per una monarquia absolutista i despòtica.

El Kurdistan segueix sota la dominació de diversos estats, que li neguen l'exercici del dret a la lliure autodeterminació.

Els drets del poble palestí segueixen essent ignorats, fins ara, sense que existeixin avenços significatius en la Conferència de Pau.

Després de la guerra s'ha reforçat el racisme, la xenofòbia i el bel·licisme en el món.

Les expectatives de relançament econòmic no s'han acomplert. Ans al contrari, després del conflicte s'han aprofundit la recessió i l'atur, no només en els països de l'àrea del Golf, sinó fins i tot en els mateixos Estats Units i la resta dels països occidentals.

El nou ordre internacional ha quedat reduït a un nou episodi imperialista i bel·licista de dominació política, econòmica i militar de la regió més estratègica del tercer món.

II FONAMENT JURÍDICS

Primer. - La guerra no va tenir res a veure amb el dret internacional ni amb els principis ètics i jurídics que l'inspiren. De tot el que s'ha exposat anteriorment com a provat es desprén sense cap dubte raonable que van ser els interessos econòmics i estratègics d'USA i dels seus aliats els que van determinar la seva actitud de fer impossible la resolució del conflicte mitjançant les adequades plataformes de oposició, mediació, pressió i consens. Acabada la guerra freda, liquidat el que s'anomenà "obstruccionisme soviètic", reduïda la moltes vegades invocada "retòrica anti-occidental del tercer món", USA i els seus aliats van decidir

que era el moment i el lloc oportuns per exemplificar en què consistia el seu nou model de "manteniment de la pau internacional" quan es posen en qüestió els seus interessos més vitals en qualsevol regió del tercer món. Anteriorment, els genocidis kurd i palestí, les terribles matances provocades per l'annexió indonèsia del Timor Oriental, la permanent agressió contra el poble saharauí, la qüestió del Líban o la partició de Xipre no van merèixer de l'ONU sinó la passivitat o, en el millor dels casos, resolucions de condemna o recomanacions, sense utilització, en cap forma, de la força. El Tribunal no pot deixar de constatar que la potència que en més gran mesura va abanderar l'ús de la força armada contra Iraq fou, precisament, el líder indiscutible dels votos a les resolucions del Consell de Seguretat i qui tenia a l'ONU, per manca de pagament de les seves contribucions econòmiques, a punt de fer fallida. Per exemple, USA havia vetat recentment tres resolucions molt significatives del Consell de Seguretat: les dues primeres condemnaven la invasió de Panamà, la tercera intentava la condemna d'Israel per les seves contínues violacions dels drets humans del poble palestí. Al mateix temps, Washington havia impedit, amb el suport dels seus aliats, que l'Assemblea General de l'ONU condemnés la guerra econòmica d'USA contra la Nicaragua sandinista i que adoptés una resolució per la qual s'exigia al govern nord-americà la observància del dret internacional a la zona. El Tribunal reitera amb tota convicció, més enllà de qualsevol dubte raonable, que la guerra del Golf no va tenir res a veure ni amb el dret ni amb l'ètica.

Segon. - Si qualsevol guerra és, en principi, un absolut fracàs de la cultura i de la civilització, una deshonra vergonyosa per a qualsevol convivència humana mínimament lliure, digna i justa, la guerra del Golf constituï en si mateixa el més greu crim internacional possible contra la pau, tipificat en el dret internacional a partir de

l'Estatut de Nüremberg i de les posteriors convencions al respecte de les Nacions Unides. La guerra no pot ser amparada en la Carta de l'Organització Internacional, doncs ni es van adoptar totes les mesures possibles per evitar la guerra ni es va voler esperar a comprovar l'eficàcia de les mesures que s'adoptaren. A més, la resolució 678 constituí, per la seva vaguetat i indeterminació, per l'omissió de qualsevol delimitació o autolimitació del seu abast i contingut, una autèntica llicència per al ús indiscriminat i il·limitat de la força armada. De manera molt anàloga s'adoptaren les restants resolucions que per altra banda foren formulades a remolc dels fets consumats pel govern USA.

Tercer.- No es pot acceptar que es tractés de l'exercici de la legítima defensa contra una agressió il·legítima doncs, encara que aquesta agressió es produí, amb indubtables trets delictius, la defensa internacional contra l'agressió, ja consumada, podia i havia de ser proporcionada, enèrgica però pacífica, dura però raonable i, fins i tot, molt més eficaç, útil i adequada per als interessos de la pau i la seguretat internacional. Existien mitjans de sobres per reparar i rectificar la invasió i les seves conseqüències, però es va voler, deliberadament i calculadament, fer impossible la pau.

Quart.- La utilització de mitjans massius de destrucció indiscriminada, que sistemàticament es van dirigir contra poblacions i nuclis civils no bel·ligerants, ha estat constitutiva de molt greus crims de guerra i delictes contra la humanitat, tipificats també en el dret internacional a partir de l'Estatut de Nüremberg i de les Convencions de Ginebra de 1949. De la mateixa manera s'ha de qualificar la destrucció de l'hàbitat, la contaminació, l'enverinament dels recursos hídrics o la destrucció d'instal·lacions sanitàries i fonts d'alimentació.

Cinquè.- El tracte inhumà al poble iraquí, que continua actualment amb el pretext de fer complir la totalitat de les condicions imposades al vençut, incloses les impossibles reparacions econòmiques, està determinant epidèmies, mortalitat, fam i estralls de tota mena a la societat civil iraquiana, la qual cosa constitueix nous i terribles delictes contra la humanitat.

Sisè.- La gegantina manipulació dels mitjans de comunicació, que impedi i falseja qualsevol possible informació veraç i objectiva sobre la guerra, les seves causes i conseqüències, ha estat utilitzada com a instrument de legitimitat a ultrança de la brutalitat i del crim perpetrats, cosa que topa frontalment amb el dret a la lliure expressió i informació sancionat per la declaració universal dels drets humans i pel pacte internacional de drets civils i polítics, i constitueix un odiós crim contra la mèdula mateixa de l'ordre democràtic internacional.

Setè.- Dels anteriors delictes en són responsables criminalment, en concepte d'autors, els governs d'USA i dels seus aliats, perquè lliurement i voluntàriament executaren els fets que els constitueixen. La directa i essencial autoria del govern nord-americà fou acompanyada per la dels governs aliats, que també foren autors quant a cooperadors necessaris. És també responsable de crims contra la pau, de guerra i contra la humanitat, així com de crims ecològics, el règim de Saddam Husein.

Vuitè.- Especial consideració ha de merèixer per a aquest tribunal, per motius obvis, la responsabilitat criminal del govern espanyol quant a autor, quant a cooperador necessari, dels referits delictes. Fou també un cooperador vergonyant en ocultar al seu poble la verdadera i essencial dimensió de la seva participació en aquesta guerra injusta i criminal i en falsejar

davant la opinió pública espanyola l'abast d'aquesta participació per intentar impedir, a costa de la veritat i de la justícia, la mobilització de la societat civil espanyola contra la guerra.

En virtut del que s'ha exposat i raonat, vistos els preceptes citats del dret internacional i els de pertinenent i general aplicació al cas, que constitueixen el mínim ètic necessari per a una convivència digna, justa i lliure en el concert de les nacions, aquest tribunal

FALLA

1r. Que ha de condemnar i condemna els governs dels Estats Units de Nord-amèrica i dels països aliats amb USA en la guerra i en les Resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, declarant-los criminalment i civilment responsables dels delictes contra la pau, de guerra i contra la humanitat ja referits, així com criminalment i civilment responsables dels delictes ecològics i contra l'exercici del dret a la informació, també referits.

2n. Que també ha de condemnar i condemna el govern espanyol per la comissió dels mateixos delictes.

3r. Que així mateix ha de condemnar i condemna el govern iraquí pels crims i delictes que han quedat exposats.

4r. Aquest tribunal ha dictat les precedents condemnes fent-se interpret del repudi i la reprobació que mereixen les conductes dels governs citats a molt amplis i dignes sectors de la comunitat internacional, en nom del dret que té tot ésser humà a la pau, a la justícia i a la llibertat.

Traducció del castellà de P.C., redacció del Mocador.

ICOM 92

L'any 1992, l'aconteixement de l'objecció de consciència a França serà la trobada internacional d'objectors de consciència (International Conscientious Objectors Meeting, ICOM). És la primera vegada que França acull l'ICOM. Aquesta iniciativa ha estat presa pel Mouvement des Objecteurs de Conscience i hi donaran suport altres moviments no-violents i pacifistes francesos.

Alguns del temes ja plantejats per a l'ICOM 92 són:

- l'objecció no reconeguda en els països del sud, a Europa de l'oest i de l'est.
- les diferents legislacions d'arreu del món.
- l'evolució de la conscripció.
- l'igualtat dels períodes de servei civil i les possibilitats de fer un servei civil a l'estranger.
- discussió sobre el tema del dia internacional de l'objecció de consciència de 1993.
- discussió sobre el proper circuit del tour en bicicleta per l'objecció.
- com fer de la jornada del 14 de juliol un dia d'animació pública.
- els objectors en l'Europa futura.

Aquest programa serà extensament ampliat

per les organitzacions estrangeres que faran arribar en els propers mesos les seves propostes de treball.

Aquesta trobada també és l'ocasió de prendre consciència de les dificultats amb què es troben objectors de consciència d'aquells països que han d'assolir un veritable dret a l'objecció (ex URSS, Israel, Suïssa, Grècia, Turquia, Colòmbia, Brasil...).

Així que apunteu ara mateix a l'agenda les dates del 10 al 15 de juliol 92 a Cun du Larzac. Per a més informació:

Secrétariat ICOM 92 Cun du Larzac
12100 Millau. Tel. 65.60.62.33.

Traducció: Pere Comellas.

APADRINA UN OBJECTOR DE CONSCIÈNCIA DE L'EST

La Trobada Internacional dels Objectors de Consciència d'aquest any se celebrarà a Cun du Larzac del 10 al 15 de juliol de 1992.

Voldríem aquest any fer possible a més objectors, en particular d'Europa de l'Est, de ser presents a aquestes trobades per reflexionar amb ells sobre les noves perspectives dels moviments de pau i d'objecció. Els esdeveniments geo-polítics d'aquests darrers anys ens inciten a no esperar més per obrir els

nostres espais de reflexió i d'acció a altres països a més dels de la comunitat europea.

Però tots coneixeu les grans dificultats financeres actuals dels habitants dels països d'Europa de l'Est. És pràcticament impossible que ells paguin el seu viatge. I no obstant, les trobades per la pau i l'objecció de consciència ja no poden tirar endavant sense la seva presència. La vostra ajuda serà una acció concreta de solidaritat que permetrà aquest intercanvi entre objectors de l'oest i de l'est.

(Com a exemple, un viatge d'anada i tornada de Varsòvia a Millau amb les despeses d'estada costa cap a 3.300 francs)

Sigui quina sigui la vostra participació, us enviarem la llista d'objectors de consciència de l'Est que gràcies a vosaltres hauran pogut venir a participar en aquest a trobada internacional que és l'ICOM 92.

Us agraïm a l'avançada el vostre gest de solidaritat.

BUTLLETÍ D'APADRINAMENT

Nom:

Prénom:

Adresse:

Tel.:

Je parraine un objecteur de conscience de l'Est pour sa venue aux Rencontre Internationales des Objecteurs de Conscience et je verse la somme defrancs (chèque a l'ordre du Mouvement des objecteurs de conscience ou MOC)

Per enviar a: Secrétariat ICOM 92. Le Cun du Larzac. 12100 MILLAU - FRANCE.

BREUS

PROU JUDICIS A INSUBMISOS.

ACORD APROBAT PEL PLE DE L'AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ (25.3.92)

El ple de l'Ajuntament, davant la situació del veí de Torroella de Montgrí, Anselm Díaz San Román, objector de consciència insubmís al Servei Militar i a la Prestació Social Substitutòria, a qui se li ha obert un procés judicial pel que se li demana 3 anys de presó.

Considerant que si es continua aquest procés suposaria un greu perjudici no tan sols per l'Anselm Díaz, sinó també pel dret a la llibertat de consciència.

Considerant que, també pels recents casos de judicis a objectors de consciència, l'actual marc legislatiu que regula aquest dret (Llei d'Objectió de Consciència) és insuficient.

Acorda:

1. Manifestar la nostra solidaritat amb l'Anselm Díaz, demanant el sobreseïment del procés judicial obert contra ell.

2. En cas que el judici arribés a celebrar-se, demanar l'absolució.

3. Donar el suport i l'assessorament que calgui a l'Anselm Díaz per la resolució satisfactòria del procés judicial.

4. Traslladar el contingut de la present Resolució al Jutjat d'Instrucció nº1 de la Bisbal i, així mateix, donar-li coneixement públic.

El 25 de març l'Ajuntament de Torroella de Montgrí (Baix Empordà) va aprovar per unanimitat un acord en suport a l'Anselm Díaz San Román, objector insubmís de la població que té pendent un judici per negativa a realitzar la PSS pel qual el fiscal demana tres anys de presó. A destacar el consens que va facilitar que CiU, UPM (socialistes), ERC i LEI (L'Estartit Independent) votessin tots a favor del sobreseïment del cas.

El tema està en mans del Jutjat d'Instrucció nº1 de la Bisbal que, de moment, no ha posat data pel judici. El primer a un insubmís a les comarques gironines. Tot fa pensar, però, que serà pels voltants de maig. Si voleu fer arribar les vostres expressions al Jutjat, la qual cosa agrairíem, apunteu l'adreça: c/Mesures, 2. La Bisbal (Baix Empordà).

QUÈ EN FARAN DEL CASTELL?

En l'anterior MOCADOR feiem referència a la preocupació per trobar un nou destí pel Castell de Sant Ferran que sembla que els militars abandonen definitivament. Per una part el govern municipal era partidari de convocar un concurs d'idees i les entitats ciutadanes d'obrir un debat públic per dissenyar la nova funció del recinte.

Però, vet aquí que la solució ha arribat de mans, com no, de les Olimpíades que fan a aquella ciutat de la riba sud del Besòs. Resulta que en un esdeveniment esportiu (!!) d'aquesta mena s'apleguen tota mena d'indesitjables. I amb això coincidirem amb l'organització si no fóra que el seu concepte d'"indesitjable" no és el nostre. I, pel que expliquen els cronistes, no tan sols hi ha problemes d'hotels per encabir la "família olímpica". Ara resulta que la fonda de més anomenada per "indesitjables" -fins i tot s'anomena Model- és al complet i han pensat en el Castell de Sant Ferran per sortir-ne del pas. S'assegura que és una solució temporal, que un cop acabada la parafernàlia olímpica els hostes tornaran al seu lloc d'origen. De moment les forces vives altempordaneses no han badat boca encara que s'espera que acullin la iniciativa amb diversitat d'opinions com a societat plural que és.

Però encara n'hi ha més. Corre la brama que els responsables de trobar-los-hi residència han entrat en contacte amb un militar de força anomenada d'un país sudamericà que al llarg de la història recent s'havia especialitzat, entre altres "masters", en acondicionar estadis olímpics. Sembla, doncs, que s'enfila el camí que ens ha de dur a la resolució definitiva del problema. Era això la "solució final"?

CONTRA EL RACISME I LA XENOFÒBIA

Resultava curiosa la pancarta que obria la manifestació el passat dia 23 de febrer en contra del racisme i la xenofòbia. Veure els representants convergents, socialistes i populars tots plegadets per sortir a la foto, quan dintre de les seves formacions hi ha alcaldes que es dediquen a fer carnets d'identitat a preus mòdics per a "morenitos", o a expulsar del ser terme municipal els gitanos de la població amb foguera de cases i tot, o bé a utilitzar imatges de magrebins, senegalesos, etc. en vídeos publicitaris per denunciar la manca de "seguridad ciudadana" en passades eleccions.

Hem de recordar que la màxima expressió d'intolerància i xenofòbia l'han donat "sus señorías" aprovant una autèntica màquina de fabricar il·legals com és la llei d'estrangeria.

Les contradiccions administratives (no es pot treballar sense permís de residència i no te'l donen si no tens feina), les arbitrietats de les actuacions policials, i també la identificació que es fa d'immigrant amb delinqüent i camell, provoquen una situació de marginació tan jurídica com social.

Va ser una jornada força maca i festiva, amb unes 60.000 persones. Crec que per a molts va ser la primera vegada que van poder passejar sense ser sospitosos per a les forces d'ordre públic i per a part de la ciutadania.

Xavi Artal.

EXCM. SR. PRESIDENT DEL GOVERN

Excm. Sr. President del Govern
Palau de la Moncloa
Madrid

Som pares de presos de consciència que actualment són a presons militars o civils, en qualitat de condemnats o preventius segons els casos.

En primer lloc, ¿no és un contrasentit que en un estat democràtic com aquest en el qual vivim hi hagi presos de caràcter polític? Sí, presos polítics, i ho expressem breument.

En temps de l'anterior dictadura, molts ciutadans conscients van mantenir una autèntica desobediència civil contra lleis injustes que s'oposaven a l'exercici de les llibertats, de pensament, de consciència, d'expressió, etc.

Mitjançant aquesta lluita fou possible desembocar en una predemocràcia i redactar consensuadament una constitució que ens emmarca a tots i que ens hauria de permetre desenvolupar plenament una llibertat de pensament i acció que ens condueixi a aprofundir més en la nostra democràcia i erradiqui injustícies manifestes d'ordre econòmic, social i sobretot humà.

Tot plegat des d'una lluita individual o col·lectiva, no violenta però sí decidida a favor del canvi cap a una societat veritablement participativa, solidària i democràtica.

Els nostres fills, que avui són a la presó, s'estan movent sense cap mena de dubte en la direcció descrita. Les seves postures de desobediència civil davant una llei injusta deriva de la coherència entre els seus actes i el seu pensament. La seva lluita per un món desmilitaritzat comença per no col·laborar amb la seva presència en les Forces Armades. Són conscients, com ho són molts civils que han sofert a la seva carn la barbàrie de la guerra, que els exèrcits són instruments en mans dels estats i dels grups de poder que els utilitzen per defensar els privilegis d'una minoria davant les necessitats perentòries d'una abrumadora majoria. No estan disposats a participar en cap acció o entitat que en nom de dila "defensa nacional", la "llibertat", la "justícia" o les "raons d'estat" només serveixi per consolidar aquest monument a l'aberració i a la vergonya que és l'actual "ordre" mundial, de l'existència del qual tots els països desenvolupats, amb els seus governants a davant, som responsables.

Però l'actitud dels nostres fills insumisos, una actitud conscient, raonada, valenta i

d'una qualitat ètica excepcional en aquests temps, suposa molt més que això. Ells es compten entre els que intenten dotar la democràcia d'una vertadera profunditat, plantejant el difícil problema de l'autonomia de l'individu dins d'una societat plural. Què pot exigir l'estat dels seus ciutadans? Pot obligar-los a actuar en contra de les seves consciències i exigir-los ser còmplices d'alguna cosa que la seva consciència deplorea? Pot un govern, per molt majoritari que sigui, passar per sobre d'uns joves que donen una dimensió real a les seves idees de solidaritat i justícia? Pot empresonar un estat democràtic a persones que mai no han practicat la violència ni n'han fet apologia, simplement per les seves conviccions ètiques pràctiques?

Per als nostres fills, la democràcia és alguna cosa més que un plebiscit cada quatre anys. La seva insumissió no és una actitud insolidària ni antidemocràtica, sinó tot el contrari. Si un dels valors més alabats de la societat democràtica és el de l'autonomia personal, no és menys cert que la seva postura clara i transparent de desobediència civil a una llei que obstaculitza la realització de la seva autonomia personal, aprofundeix la qualitat de la nostra forma d'organització.

Els nostres fills, insumisos, són víctimes d'un sistema judicial i d'una legislació disminuïts i lligats per uns criteris utilitaristes que fugen de qualsevol concepte ètic per les dificultats d'aplicació que això planteja (com és evident per a tots). Però el problema hi és i la injustícia flagrant també.

Per què es viola el dret constitucional a la igualtat i no discriminació en admitir-se per part del Secretari d'Estat per a l'Administració Militar que actualment hi ha quasi 3000 insumisos entre diligenciats i processats i només 14 són a la presó?

Per què es manté la presó preventiva dels processats sense que hi concorrin les circumstàncies requerides? Per què se'ls tracta com a individus perillosos? Hi ha persones que fa més de tres mesos que són en preventiva. Hi ha casos en els que el fiscal militar ha demanat diverses vegades la llibertat condicional mentre els jutges togats mantenen la presó preventiva davant la indefensió de l'acusat.

¿No és una realitat, per a nosaltres realment dolorosa, que en l'actualitat gaudeixen de llibertat un gran nombre de persones corruptes que atenten contra els interessos de tots els ciutadans amb les seves pràctiques especuladores i fraudulent, mentre s'empresonen uns joves l'únic delictes dels quals és el seu compromís personal de canvi del món cap a millor i per a tots, amb mètodes absolutament pacífics?

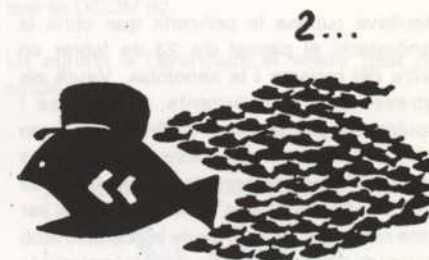
En els propers mesos la situació emportarà per a tots nosaltres. El traspàs dels expedients judicials a tribunals ordinaris civils equipararà la lluita dels nostres fills a qualsevol delictes comú. Per a la societat en general, que ignora l'ampli sentit antimilitarista de la seva postura, potser no seran més que delinqüents, però si això arribar a ocórrer, la nostra democràcia s'haurà devaluat encara una mica més.

Per tot això i perquè considerem inacceptable l'existència de presos de consciència en un estat democràtic de dret, demanem l'indult per als insumisos condemnats i la llibertat per als preventius.

Atentament,

Associació de Familiars i Amics d'Objectors-Insumisos

Traducció del castellà per P.C., redacció del Mocador.

SENYORS GOVERNANTS: QUAN DEIXAREU DE SORPRENDRE'NS?

Diuen que la capacitat de sorprendre's i la curiositat són dues actituds que no s'han de perdre mai. Serà per això que des del govern i des de la política sempre hi ha algú interessat a proporcionar-nos motius per tal que exercitem aquest hàbit tant saludable.

Se m'acut que pot ser bo fer una mica de memòria envers la capacitat de sorprendre'ns dels governants i els polítics en general, en un sol tema: l'antimilitarisme i l'objecció de consciència.

En la dècada dels 60 molts de nosaltres ens manifestàvem pletòrics de bells i nobles ideals, lluitàvem units contra la dictadura, volíem una societat més justa per a tothom, teníem fe en les persones perquè confiàvem en nosaltres mateixos; pensàvem que podia existir un ón millor, sense classes socials, sense pobresa, sense violència... Cridàvem eslògans com "fem l'amor i no la guerra"; "OTAN no, bases fora"; "imaginació al poder"... ho recordeu?. En aquella època alguns éreu estudiants i d'altres simples obrers però en unien uns ideals comuns.

En els 70 molts de vosaltres ja éreu mestres o llicenciats i us va dedicar a l'ensenyament; nosaltres començàvem a ser pares i portàvem els nostres fills a les vostres escoles i llars d'infants per tal d'educar-los ens els nostres ideals compartits. Predicàveu un ensenyament no sexista, igualitari i sense violència.

Per Nadal ens donàveu llistes de llibres i joguines que podíem comprar als nostres fills; mai no hi havia cap joguina bèl·lica!

Cal fer una matització de rigor: vosaltres (salvades honroses excepcions) us vàreu dedicar bàsicament a escoles "progres" de barris "benestants" i no a escoles "dures" de barris "marginats" on era prioritari cobrir les necessitats bàsiques i pels que poques coses han canviat a hores d'ara.

En la dècada dels 80 assolíeu el poder. En les legislatives del 82, tots "fent pinya" un vàrem donar suport (84-85 % de participació), perquè confiàvem que les coses realment canviarien. Durant la mateixa dècada OH SORPRESA! ens veiem immersos dins l'OTAN, això sí, democràticament ja que va sotmetre la decisió a referèndum-farsa?

En les darreries dels 80 i començament dels 90 els nostres fills (aquells que vàrem educar en l'antimilitarisme i la no violència) arriben a l'edat de fer la "mili" amb una consciència clarament "anti-mili" (el 90 % dels nois catalans es declaren contraris a la mili obligatòria) i OH SORPRESA! des de medis governamentals (vosaltres, us en recordeu?) es desencadena una campanya de desqualificació i desprestigi dels joves que es declaren contraris al servei militar; se'ls acusa d'insolidaris i aprofitats amb la resta de la societat i jo em pregunto: pot ser més solidària la persona

que assumeix manipular les armes i aprendre estratègies de guerra que aquella que rebutja fer-ho?, amb què o amb qui es solidaritzen?, pot qualificar-se de solidària una actitud imposada?. Personalment sempre havia pensat que la solidaritat era una altra cosa i que es practicava per voluntat pròpia, però...

Això no és tot; en les primeries dels 90 molts pares vàrem contemplar estabornits, indignats i impotents davant la vostra arrogància i prepotència, com us emportàveu els nostres fills a la guerra del Golf. Tots sabem amb què i amb qui us solidaritzàveu aleshores!

Com canvien les coses! ara encara quedem uns quants il·lusos que confiïm en una societat millor, sense riscos sobtats, que tenim esperança que els pressupostots de defensa puguin destinar-se a sol·lucionar problemes socials urgents, però vosaltres, des dels vostres pedestal aneu i ens acuseu, indiscriminada i injustament, de pertànyer a grups radicals, donant a aquesta acusació un to pejoratiu, emulant allò de "qui no està amb mi està contra mi" que tant s'estilava en èpoques històriques, us en recordeu?

Com canvien les coses! us n'adoneu?

Teresa Astasio

Col·lectiu de Pares i Mares Antiservei Militar Obligatori

VIATGE AL KURDISTAN

Des de la taula estant, veiem a l'altra punta de la plaça les finestres de les nostres habitacions. Sembla com si els llums s'apaguin i s'encenguin, com si algú hagués entrat a regirar les nostres coses. Després, en anar a dormir, ens adonem que els llums de les habitacions s'encenen des del corredor. I que els interruptors dels llums del corredor estan al costat dels de les habitacions. De manera que és fàcil equivocar-se, com nosaltres mateixos ens hem equivocats alguna vegada.

De totes maneres, la situació ens sembla prou preocupant com per parlar-ne una mica. I ens ajuntem tots en una habitació. Tots menys els nens. I poc després hauríem d'admetre que això va ser un error, que als nens sobretot a certa edat no se'ls pot mantenir al marge de res. Que tenen dret a participar i conèixer les situacions, amb el mateix detall i amb els mateixos drets que els grans.

I comencem la reunió amb una calor que -després ho sabríem- no ens havia de deixar raonar bé. Hi ha qui té la impressió que està suant més que quan a Barcelona va a la sauna. Sentim soroll de gent que puja i baixa les escales, anant i venint del terrat. Entren al wc, tornen a pujar al terrat... i no entenem perquè ho feien. I això també ens feia por. I les tanquetes, carregades de gent armada fins als topes, no paraven de patricular pels carrers. I al mig de la plaça, la garita de la guàrdia, amb els seus centinelles sempre presents.

Ens fa por, fins i tot, treure el cap per la finestra: mira que si tiressin una bengala, si ens veuen des d'una tanqueta i es pensen els policies que els volem fer alguna cosa...

A l'altra banda del carrer, en una terrassa, hi ha moviment. Gent que s'estira a terra i s'aixeca. Encara més por. L'endemà ens haurien d'explicar que, a aquesta època de l'any, dins de les cases hi fa tanta calor, les parets i els sostres estan tan calents, que la gent ha de pujar a dormir als terrats. I, de tant en tant s'aixequen i tiren aigua per terra, per refrescar una mica l'ambient. Vet aquí les pujades i baixades de la terrassa de l'hotel.

Tot plegat fa que el to de la reunió vagi pujant cada vegada més, i que sigui cada vegada més i més nerviós. Amb la perspectiva que dona el temps, unes nits després hauríem de parlar, referint-nos a aquesta reunió, de paranoia col·lectiva. I és que ningú no podia treure's del cap aquelles armes automàtiques, tant grosses i tant perilloses, que portava la policia turca. La imatge d'aquella nena metrallada pocs dies abans.

Quan la paranoia puja, uns perden el món de vista abans que els altres. Hi ha qui diu que ell, a Barcelona, no és d'ETA, ni de Terra Lliure, que per tant no sap què hem vingut a fer aquí, que si és només per fer fotos... Un altre, amb més serenitat, li replica que els Metges sense Fronteres tampoc no són de cap grup armat. I en canvi bé que venen; hem vist els seus cartells i comunicats a l'hotel de l'aire refrigerat. Per cert, si ens quedem aquí una nit més, canviarem a l'altre hotel. Al ritme que anem, amb el pressupost que portem encara ens ho podem pagar.

Els intents de serenar-nos continuen. Recordem que hem vingut al Kurdistan per conèixer de prop aquesta nació oprimida i, en tornar a

Barcelona, fundar una associació d'amistat Catalunya-Kurdistan.

Semblava, doncs, que aconseguíem reconduir-nos, serenar-nos. Però no. Qualsevol de nosaltres recorda que, hores d'ara, ja portem algunes fotografies compromeses, amb els nostres amics d'Istanbul, i tothom porta notes personals. I arribats a aquest punt de la reunió, realment sembla que d'un moment a l'altre s'ha d'aturar davant de l'hotel un camió d'aquests plens de policies, i ens faran baixar les escales a empentes, amb mobils i tot, i ens fotran fora del país. I quin disgust pels nens! Quina imprudència haver-los portat aquí! Ja ens ho deia la dona de la CIA, al restaurant de l'hotel no fa pas gaire.

Cadascú es fa passar els nervis com pot. N'hi ha que volen fumar, però no tenim foc i cal baixar a la recepció a buscar-ne. I com un llampec torna a pujar el company que havia baixat: acaba de veure un tio amb una metralladora, que està parlant de nosaltres amb els de recepció! Se sent soroll de petjades a l'escala... "Ja pugen!", diu un o una, que està completament arronsat/ada, a sobre d'un llit. Els seus ulls espantats ens diuen que està convençuda que no ens donaran cap oportunitat, que entraran a l'habitació disparant en totes direccions, que el que tingui temps de llençar-se sota un llit tot just aconseguirà endarrerir uns segons el final...

Les mares van i venen de l'habitació dels dos nens, que tampoc aconsegueixen dormir. Comencem a trencar papers, notes, les adreces que ens han donat a Diyarbakir, amb els contactes que hem de mantenir els propers

dies, la postal d'aquella organització de dones d'Istambul...

I al final no passa res. Més per cansament que per altra cosa, ens deixem caure al llit respectivament i escoltem passar els camions i la suor que ens cau i els moviments de la gent que intenta dormir a dalt, al terrat.

La premsa turca d'avui ja ha informat que, malgrat el mutisme del govern, és evident que l'exèrcit ha desencadenat una operació aèria i terrestres en el nord de l'Irak per "apressar terroristes-separatistes" del Partit dels Treballadors del Kurdistan, PKK. Així ens acabem d'explicar l'interminable pas del convoi militar, en direcció a les muntanyes de la frontera. Posteriorment el govern turc hauria de reconèixer que havia mobilitzat més de 20.000 soldats en aquella zona fronterera per a aquesta finalitat ¹³.

7-8-91. Gzire - Zakhu - Dahuk.

Abans que surti el sol, de matinada, els nostres somnis es barregen. Els del que hem aconseguit dormir i els dels que no. Somiem amb tots els policies del món. Sobre tot, amb els especials, els antiterroristes. Ara recordo una fotografia que ens varen ensenyar els de l'Ulke: es veia un grup d'aquests policies especials, armats fins a les dents, encaputxats i to, amb un peu de foto que deia "Qui són els terroristes?".

En certa manera, la situació política que es viu ara aquí em recorda la que vàrem viure a Barcelona, els anys 75-77, quan semblava que tot estava permès, però en realitat no es podia fer res; quan semblava que els feixistes estaven en retirada i els que podien aprofitar-ho no ho varen fer i varen acceptar el règim, i el varen fer seu, i la transició, i tot allò.

I que sembla mentida els castells, les reunions i els complexos que ens hem arribat a muntar la nit passada. Sembla mentida fins a quin punt, amb la por i la repressió, poden arribar a fer-te sentir malament, culpable, condemnat a mort sense judici, culpable d'haver-te atrevit a sentir-te solidari amb la gent oprimida.

Poden arribar a fer-te assumir com a normal una situació d'opressió brutal. Com si fos normal haver de sentir aquella por física -por de morir metrallat, sense cap explicació- pel sol fet d'haver tingut la gosadia d'entrevistar-te amb alguna associació de Drets Humans del país. I, si ho pensem amb calma, està clar per a tothom: no hi ha dret que ens facin sentir aquesta por. No hi ha dret. Ni per això ni per res. Ni la policia turca ni cap policia política del món. Què s'han cregut! Sí, sí, però no sempre és de ida, no sempre fa sol. No sempre és possible raonar així. No sempre et deixen tenir la tranquil·litat d'esperit suficient, imprescindible, per racionalitzar les situacions difícils.

A les 8 h, els que podem ens trobem amb en Saït. Tot es veu d'una altra manera que ahir a la nit. Fins i tot ens atrevim a fer una fotografia de la garita militar que ocupen els centinelles del mig de la plaça del poble. Cal esperar que arribi l'amic Abdullah i prepararem el programa d'activitats. De moment la conversa és distesa, parlem del clima calorós. Ahir la TV va dir que a Diyarbakir estan a 41 graus, a Istambul a 29 i a Ankara a 33. Doncs aquí, a Gzire, devem estar a 50, almenys.

Apareix un cotxe-patrulla farcit de policies, armats amb tota classe de pistoles i metralleres i justaments s'asseuen al mateix bar on nosaltres estem esmorçant. No sembla que ens facin massa cas. Entre l'altra gent del bar es nota que l'ambient canvia, es fa més tens. N'hi ha un que es queda dret, al costat del cotxe-patrulla, fent guàrdia amb una arma llarga, com si l'atac de la guerrilla pogués produir-se en qualsevol moment i des de qualsevol casa o cantonada. Els vehicles militars segueixen passant continuament.

Anem cap a l'hotel de l'aire refrigerat i, al cap de poca estona, arriba l'Abdullah acompanyat d'un estudiant kurd d'enginyeria, que ens fa d'interpret. Veient l'entusiasme amb què parlen del Kurdistan lliure, dels llocs que cal visitar, dels reportatges periodístics que han de treballar allà, nosaltres ens oblidem de la por passada ahir i decidim acompanyar-los a passar la frontera de l'Irak.

Sortim en dos cotxes: sis amb l'Abdullah i sis amb el Saït. Ja prop de l'Irak, passem per l'últim poblet turc, Silopi, que abans era molt tranquil, però ara ha estat escollit pels americans per establir-hi un campament de 2500 soldats que, juntament amb els nombrosos helicòpters, tancs i altres artefactes que es veuen de la carretera estant, constitueixen una terrible força d'intervenció ràpida, que representa una amenaça real per tothom en la zona ¹⁴.

Francesc Arnau

(continuarà...)

AGENDA

15 maig: Diada Internacional de l'Objecció de Consciència.

24 maig: Diada Internacional de la Dona per al Desarmament.

30-31 maig: Intercomarcal de grups de MOC a Badalona (Barcelonès). Quan ningú recorda l'última finalment es recupera el seu costum de reunir els diversos grups de MOC repartits pel territori. **Coordina: MOC Badalona. Casal de Joves, Dalt la Vila. Germà Bernavé, s/ n. 08911 Badalona.**

5-7 juny: Després de 500 de resistència: la diversitat com a projecte de futur.

A les Cotxeres de Sants (Barcelona). Temes: *Projectes econòmics, experiències alternatives de desenvolupament i ecologia; Colonialisme cultural i pedagogia de l'alliberament; Militarisme i control social; La Mediterrània, cruïlla de cultures: musulmans, jueus i cristians 500 anys després; 500 anys de moviments humans: les migracions; L'Europa diversa.* **Contacte: Associació pel diàleg de les cultures. c/St Vicenç 3, pral, 2^a. 08001 Barcelona. Tfn: 93-441.58.87.**

5-10 juny: Sis dies caminant per Palestina.

Aquest juny es commemora el 25 aniversari de la Guerra del Sis Dies que va enfrontar Israel amb els seus veïns àrabs. En reivindicació d'una "solució al conflicte arabo-israelí basada en el reconeixement de les aspiracions d'autodeterminació del poble israelí i palestinià, la independència nacional, el

reconeixement internacional i la seguretat" s'està organitzant una marxa de sis dies. El recorregut s'iniciarà a Israel, travessarà els territoris ocupats i finalitzarà a Jerusalem. En la iniciativa hi participa entre altres grups la Internacional de Resistents a la Guerra (WRI). **Contacte: Jean Drèze i Bela Bhatia, c/o 55 Dawes st, Londres SE17 1EL. (FAX +44 71 708 2545)**

10-15 juliol: Trobada Internacional d'Objectors de Consciència (ICOM).

A Cun de Larzac, Larzac, Occitània (França). La coordinació la porta el MOC de Barcelona, equip Internacional. **c/ Cervantes, 2, pral, 1^a. 08002 Barcelona. Tfn: 93-318.39.94.**

24 juliol-1 agost: Camp Internacional per la pau, la natura i el desenvolupament.

Aksakovo, prop de Moscou. Bld 2,

Socolnicheski, Val 6, Moskva 107113, Rússia. (Tfn: +7 095 269 1321; FAX 269 0929)

Finals juliol - primers d'agost. III Marxa Antimilitarista en Bicicleta. Contacte: c/ Cervantes, 2, pral, 1^a. 08002 Barcelona. Tfn: 93-318.39.94

22 agost - 18 setembre: Eurotour 92.

En bicicleta de Berna i Ginebra fins a Barcelona. **Eurotour, 193 avenue de la Chasse, 1040 Bruxelles. (FAX +32 2 465 4474)**

25 novembre-1 desembre: Quarta Trobada de Dones de la Internacional de Resistents a la Guerra (WRI).

"Dones superant la violència". Bangkok, Tailàndia. **WRI, 55 Dawes st, London SE17 1EL.**

TROBADA INTERCOMARCAL - MOC PAÏSOS CATALANS Badalona, 30 - 31 de maig

Fins el dia 6 de maig es poden enviar ponències, comentaris, propostes...que posteriorment es trametràn a tots els grups abans de la trobada.

Cal portar un recull de material (triptics propis, cartells d'activitats fetes, fotos (amb negatius per si algú vol còpia).videos, recull de premsa local- comarcal, i una tarja de visita (cartulina amb les dades del grup i resum situació insubmisos, presos, pss...) per tal de fer una PETITA EXPOSICIO D'INTERCANVI, i així fer més àgil el traspass d'informació i coneixement intergrups.

Dissabte a la nit hi haurà SARDINADA A LA PLATJA, festa organitzada per l'associació de veïns i on podem sopar (pagant el corresponent tiquet, es clar)

LLIBRES

MISILES O MICROCHIPS. La conversión de la industria militar en civil. Compilat per Mariano Aguirre i Graciela Malgesini. 522 pàgines. 2.600 ptes. Editat per FUHEM (Economía) ICARIA. c/ Alcalá, 117. 28009 MADRID. Com a resultat d'un seminari internacional sobre la conversió de la indústria militar realitzat a Madrid el gener de 1991 diversos autors aporten articles reflexionant sobre les conseqüències del fi de la Guerra Freda. **Seymour Melman** sobre *el imperativo de la conversión económica i la conversión industrial en Estados Unidos después de la II Guerra Mundial*; **Alan Shaw** sobre *los problemas económicos y sociales derivados de las políticas de desarme y conversión*; **Kseniya Gonchar**, *los problemas y las perspectivas macroeconómicas de la conversión en la Unión Soviética*; **Fabrizio Batistelli**, *los efectos de la conversión en la economía regional, el caso de Roma*; **Paul Dunne**, *visión comparativa entre la conversión y el empleo, referida al Reino Unido*; **Isamu Miyazaki**, *la conversión en el Japón de la posguerra*; **Jordi Molas**, *la conversión de la producción militar en España*; **Vicenç Fisas**, *el caso de Bazán*; **Luis Miguel Fernández (CC.OO.)** sobre *el apoyo sindical a estas medidas de reconversión y la necesidad de considerar en ellas a los trabajadores*. Finalment hi ha dos estudis bibliogràfics: **Jordi Molas**, *aspectos económicos de la defensa* i **Robert West**, *la economía militar y el problema del desarrollo en los países del Tercer Mundo*.

Com podeu comprovar hi ha de tot: les suposades conseqüències sobre l'atur de la conversió de la indústria militar; la incertesa del lobby militar davant la pèrdua del poder econòmic; les experiències anteriors;... Ens trobem davant d'un nou esforç editorial de la gent de FUHEM-CENTRO DE INVESTIGACIÓN PARA LA PAZ que pràcticament monopolitzen tot el que sobre pau i desmilitarització es publica a l'Estat Espanyol.

ANUARIO. Centro de Investigación para la Paz. 1990-1991. Paz, Militarización y Conflictos. Diversos autors. 480 pàgines. Editat per FUHEM. c/ Alcalá, 117. 28009 MADRID. Per cinquè any consecutiu la gent del CIP edita l'anuari que recull els esdeveniments més importants en l'àmbit internacional i de l'Estat que han afectat la Pau la segona meitat de 1990 i la primera de 1991: la guerra del Golf; la distensió i el control d'armaments a Europa; el debat sobre les forces armades espanyoles; la insubmissió i l'objecció al servei militar; les armes nuclears a la Mediterrània; les despeses en defensa i investigació militar espanyola; la política de defensa;... En total són quinze articulistes que col·laboren en l'elaboració de l'**ANUARIO**. La segona meitat del llibre es destina a un àmpli **APÉNDICE ESTADÍSTICO GRÁFICO-DOCUMENTAL** que inclou des de la xifra d'objectors reconeguts pel CNOC a un llistat de Centres d'Investigació per la Pau; de l'enumeració anual dels assajos nuclears de 1945 a 1988 fins les resolucions de l'ONU sobre la crisi del Golf. Per acabar una cronologia dels esdeveniments a l'Estat i internacionals entre l'octubre de 1989 i finals del 90; una bibliografia general i un índex analític. Una bona eina.

EL MITO DE LA AMENAZA DEL SUR

Rearme y comercio de armamentos en el Mediterráneo Occidental

Vicenç Fisas Armengol

Seminario de Investigación para la Paz
Octubre 1991

EL MITO DE LA AMENAZA DEL SUR. Rearme y comercio de armamentos en el Mediterráneo Occidental. Vicenç Fisas Armengol. 102 pàgines. Seminario de Investigación para la Paz. Centro Pignatelli. Constitución, 6. 50008 Saragossa. La presència d'en Fisas a la secció de llibres és continuada. Hi col·labora en els dos volums anteriors i és l'autor del que presentem ara. Per una part és indicatiu de la seva capacitat de treball però per l'altra delata les limitacions del país sobre autors que treballin i investiguin temes de Pau i Desarmament. Pels qui han començat a rectificar el seu discurs i busquen substituir l'amenaça de l'Est per la del Sud el llibre intenta mostrar amb gràfics, indicadors econòmics, socials i militars el seu engany. Amb 53 fitxes, distribuïdes en quatre àmbits - Indicadors socio-econòmics; Rearmament i militarització; Potencial armamentista i Comerç d'armaments - s'ens demostra que lluny de temer el Sud són ells les víctimes del poder de les potències occidentals. S'agraeix especialment la sobrietat i lleugeresa a l'hora de presentar les dades amb gràfics acompanyats de quatre línies que emmarquen el que s'evidencia pels ulls. En fi, com una mena de projecció de diapositives amb comentari inclòs. En contrast a l'**ANUARIO** i a **MISILES O MICROCHIPS** ens trobem amb un volum pel que no ens hem de preocupar per les conseqüències que pugui comportar el seu ús. Ni els lligaments del peu perillan si ens cau de les mans, ni la vista corre

SEMINARIO PERMANENTE DE EDUCACIÓN PARA LA PAZ DE LA A.P.D.H. (1)

Paradoxalment, educar per a la pau suposa per als membres del seminari, educar per a no estar en pau, educar per a no ser indiferents, per sentir un cuc que roSsega la consciència i ens incita al compromís i a l'acció.

L'Associació Pro Drets Humans té des de 1986 un **Seminari Permanent d'Educació per la Pau (SPEP)**. En formen part educadors i educadores (tant d'educació formal com d'educació no-formal, i dins de la primera de diverses etapes) que estaven treballant des de feia temps en l'educació per a la pau a les seves zones i que, arribat al moment i la possibilitat, van decidir formar aquest seminari per poder compartir les seves experiències i per poder avançar. Hi ha gent doncs d'arreu de l'Estat: Andalusia, Catalunya, Galícia, Madrid...

Des d'aleshores estem en l'intent de seguir en la tasca de forma coordinada i amb noves propostes. Però potser caldria veure primer què entenem per aquestes paraules: educar i pau.

QUÈ ENTENEM PER EDUCACIÓ PER LA PAU.

Dintre del seu paper socialitzador, l'educació és fonamental en la transmissió dels pressupòsits generals de cada societat, pautes socials i valors, que configuraran el propi educant i la seva forma d'actuar en el món.

En aquesta societat en què imperen valors com: l'etnocentrisme, la competitivitat, l'individualisme, la intolerància; ... hem de ser més que mai conscients que si no tenim clar quin model de societat i d'éssers humans volem, i actuem en conseqüència, estarem reproduint aquests valors, per altra banda tan allunyats de l'educació per a la pau, que té valors com: el respecte mutu, la comprensió, la cooperació internacional, la capacitat de rebel·lió enfront la injustícia, etc.

L'educació no es pot considerar doncs en cap moment neutra, perquè pressuposa l'intent d'acomodar els individus als valors predominants de la seva societat, i si no ens agraden aquests valors ho hem de tenir present.

Quan a la paraula pau, cal diferenciar-ne dues grans concepcions: la pau negativa i la pau positiva.

La pau negativa posa l'èmfasi en l'absència de guerra, és a dir, l'absència de violència directa. La

pau així entesa, queda reduïda a una cosa de la incumbència dels estats i de la preparació dels seus exèrcits i en la que ben poc tenen a fer les persones interessades en l'educació.

La pau positiva s'entén no com un estat de coses, sinó com un procés per a obtenir una societat amb el màxim de justícia social i d'igualtat, sense violència directa, però també sense violència estructural, que és la desigualtat existent entre individus, grups i societats generada per unes estructures injustes que provoquen opressió i violència.

¿Podem suposar que perquè el nostre país no està en guerra oberta contra cap altre vivim en una situació de justícia i pau? ¿Estem en una societat en la que totes les persones poden satisfer les seves necessitats fonamentals (habitatge, alimentació, educació,...)? ¿En una societat on es respecten els drets fonamentals de tota persona com per exemple el de l'objecció de consciència? ¿On ningú no és discriminat per la seva raça o sexe?

En el camp de l'educació per a la pau, la concepció que domina és la de pau positiva i els seus valors prioritaris són: la justícia i la igualtat. Aquí sí que els individus i grups compromesos tenen un camp d'actuació propi.

L'educador (mestra/e, pare o mare, monitor/a, etc) té un compromís: el de començar un procés coherent encaminat a aconseguir la pau.

Tenint en compte el que hem dit de l'educació i de la pau, podríem caracteritzar inicialment l'educació per la pau com:

a) pressuposa **pendre partit** en el procés de socialització, per valors que animin a un canvi social i personal.

b) **qüestiona el propi acte educatiu** i lluny d'entendre'l com un acte merament transmissor, ho fa com un procés actiu-creatiu on els educants són agents transformadors.

c) **posa èmfasi tant en la violència directa com en l'estructural**, facilitant l'aparició d'estructures poc autoritàries, no elitistes, que animin la capacitat crítica, la desobediència, el propi desenvolupament i l'harmonia personal. Començant pel més proper i extenent-se a àmbits cada vegada més amplis.

d) **intenta que coincideixin fins i medis**. Es

tracta d'arribar a continguts diferents a través de medis diferents, fent del conflicte i l'aprenentatge de la seva resolució no violenta el punt central d'actuació.

e) combina **coneixements objectius** amb la creació d'una **nova sensibilitat**, d'un sentiment empàtic que afavoreixi la comprensió i l'acceptació de "l'altre".

f) a l'escola (àmbit exprocés per a l'educació) posa tanta atenció al currículum explícit, com al **currículum ocult**.

Es tracta en definitiva d'aprendre a pensar i actuar d'una altra manera, més enllà del discurs: "porta't bé, no us baralleu". Perquè la pau no és un procés quimèric, es pot i s'ha d'aprendre. És un procés que va de la desigualtat a la igualtat, de la injustícia a la justícia i de la indiferència al compromís.

QUÈ VOLEM DIR AMB AIXÒ DE FER DEL CONFLICTE I L'APRENENTATGE DE LA SEVA RESOLUCIÓ NO VIOLENTA EL PUNT CENTRAL D'ACTUACIÓ.

Doncs que nosaltres no entenem el conflicte com una cosa negativa. Moltes vegades el veiem així perquè el percebem a través de les conseqüències negatives que té la forma en que el resollem habitualment (una part ho guanya tot i l'altra ho perd tot). Però no ha de ser necessàriament així. El conflicte és un component bàsic de la vida social dels éssers humans. Donada la diversitat de les persones, és lògic que quan intentem fer una tasca comuna entrem en conflicte?, és a dir, interaccionem amb objectius incompatibles. Però si a aquests conflictes hi trobem una solució no violenta, on tots es sentin a gust amb la solució, l'entendrem com positiu i necessari per créixer.

Així doncs, la nostra concepció de l'educació per a la pau és **conflictual**, distant de restringir-la a la bona educació, o de pensar que cal educar els individus aconseguint un canvi interior i que la suma d'aquests canvis portarà a l'estat de pau ansiat, o de limitar-la a la transmissió de continguts sobre la situació internacional. Es tracta d'aprendre a entrar en els conflictes i resoldre'ls de forma positiva, sense fer servir la violència. I no tan sols no evitar-los, sinó de fer-los brotar en situacions d'injustícia, on han estat eventualment reprimits.

I per això la idea d'educar contra el conformisme

ien la desobediència (idea profundament arraigada en la pràctica no violenta). Ja que sense l'obediència no foren possibles moltes de les injustícies que viu o ha viscut el nostre món.

QUÈ VOLEM DIR AMB COMBINAR CONEIXEMENTS OBJECTIUS AMB LA CREACIÓ D'UNA NOVA SENSIBILITAT, D'UN SENTIMENT EMPÀTIC.

Saber moltes coses sobre les barbaritats que passen i que ens són recordades diàriament per televisió i altres medis d'informació, no pressuposa una actitud personal. L'enfoc socio-afectiu pretén combinar la transmissió d'informació amb la vivència personal per fer aparèixer una actitud afectiva. Fer-ho viure a partir d'una situació empírica en la pròpia pell.

Dintre d'aquest enfoc socio-afectiu té especial importància el joc, perquè permet experimentar la realitat i per tant pot ser utilitzat com instrument pedagògic lúdic, participatiu, horitzontal i creatiu.

COM RESOLDRE ELS CONFLICTES DE FORMA NO VIOLENTA.

Com resoldre els conflictes de forma no violenta ens portaria a tot un altre article. Un possible esquema simplificat del treball podria ser:

- Creació del clima favorable: distanciament, calma,...
- Separar els tres aspectes presents en el conflicte: persones, processos i problemes.
- Definir el conflicte (a vegades el punt més difícil).
- Descriure'l: origen, procés, situació actual.
- Veure i analitzar propostes assajades.
- Buscar noves solucions.
- Concretar aspectes pràctics i responsabilitats concretes per portar a terme els acords presos.
- Avaluar.

Per aconseguir tot això utilitzem una sèrie d'eines

d'anàlisi i visualització dels conflictes (jocs de rol, simulació, baròmetres de valors,...). I abans tota una sèrie per establir confiança i afecte entre el grup.

ELS NOSTRES MATERIALS.

Les primeres energies del seminari es van encaminar a l'elaboració de materials donada la manca d'eines que hi havia per treballar en el camp de l'educació per a la pau. Els temes, tots els relacionats amb l'educació sobre la pau (situació internacional, desequilibri Nord-Sud, carrera d'armaments, moviments per a la pau, etc.), amb l'educació ambiental, amb les formes variades de discriminació (per raó de sexe, de raça,...), amb els drets humans, ... amb un concepte ampli d'educació per a la pau.

Són materials oberts que volen animar a que cada u els adapti a les seves situacions particulars i per això a les unitats didàctiques les fitxes van soltes perquè siguin fàcils d'utilitzar.

UNIDAD DIDÁCTICA PARA CHICOS-AS (Sistema sexo-género).

Aquesta unitat pretén:

- Sensibilitzar sobre la problemàtica actual de la dona.
- Demostrar que vivim en una cultura masculinitzant.
- Trobar les causes i les formes d'aprenentatge de rols i fomentar un concepte positiu de si mateix/a.
- Afavorir les relacions pacífiques entre les persones.

Consta de la carpeta del professorat i tres més destinades al Cicle Inicial d'E.G.B., al Cicle Mitjà i al Cicle 12-16, però pot utilitzar-se per educació no-formal.

Aquest material va rebre el "Primer Premio para material didáctico no sexista del Ministerio de Educación EMILIA PARDO BAZÁN", l'any 1989.

UNIDAD DIDÁCTICA ARMAMOS LA PAZ.

Els actuals esdeveniments proporcionen un excel·lent motiu per analitzar el perquè de la carrera armamentística i el desarmament; per anar fins al fons d'aquelles mesures que no ens portaran a la pau. Seguint denunciant la bojeria d'unes despeses militars milionàries, mentre les necessitats humanes de centenars de milions de persones són desateses.

Destinada al cicle 12-16, encara que també pot dedicar-se a l'educació no formal, consta d'una carpeta pel professorat i de cinc per als alumnes dedicades a: Carrera d'armaments, La indústria i el comerç d'armes, La cultura de les armes, La cultura de la pau i Necessitats socials i despeses

militars.

UNIDAD DIDÁCTICA DERECHOS HUMANOS.

La unitat presenta diverses dinàmiques i activitats per treballar els drets humans des de l'enfoc socio-afectiu. Les activitats s'ocupen de:

- El concepte de Drets Humans.
- La Declaració Universal.
- D'alguns drets en concret.
- De situacions i violacions específiques d'aquests drets.
- De com ampliar la declaració des del punt de vista temàtic.
- I dels drets humans a l'escola.

En resum un catàleg de dinàmiques per educar sobre, en i per als drets humans. Dirigida al treball amb nois i noies del Cicle Inicial, Mig i 12-16, així com a l'educació no formal.

EDUCAR PARA LA PAZ (una propuesta posible).

Què entenem per educació i pau? Els conflictes són una cosa dolenta? Ens hem d'aprendre de memòria la història del pacifisme? Com preparar persones amb capacitat de resposta vers les injustícies i disposades a desobeir? Milani, Sharp i Maria Montessori eren educadors per a la pau? Com començar a treballar a l'escola? On trobar recursos?

Aquest llibre t'ajudarà a respondre aquestes i altres preguntes i amb ell el S.P.E.P. hem volgut presentar el que entenem per Educació per a la pau i per què. Sobretot no busquis receptes i crea el teu propi estil d'educador/a per a la pau.

LA ALTERNATIVA DEL JUEGO I, II.

El joc pot ser una experiència vital important en el procés de maduració i en la comunicació amb els altres. En aquests llibres s'intenta presentar d'una manera clara, senzilla i útil, els recursos que diferents tipus de jocs (sempre en la línia de la cooperació, on tothom pot participar independentment de les seves capacitats, la solidaritat i l'afecte) aporten en el procés de formació d'un grup i en els diferents moments d'aquesta evolució (presentació, coneixement, afirmació, confiança, comunicació, distensió, resolució de conflictes).

Els llibres estan presentats en formes de fitxes, per facilitar el seu ús i en un esforç de clarificar els diferents tipus de jocs. En cada un d'ells es poden trobar més de 100 jocs diferents i un índex final per edats i temes.

APRENDE A JUGAR, APRENDE A VIVIR
(Carpeta de campaña).

Las juguines contribueixen a formar la idea del món de nenes i nens. Aquesta imatge acostuma a ser la d'un món desigual, sexista, condemnat a la guerra, etc.

Els materials (articles, folletons, tríptics, fulls de recollida de signatures, enganxines, fitxes d'anàlisi) que componen la carpeta, pretenen ser una eina per a:

- saber què elegir.
- saber com protestar.
- saber com ajudar a nenes i nens a ser crítics i actius a l'hora de triar els seus jocs.

VIDEO "LA CLASE DIVIDIDA".

En aquesta cinta de 50 minuts tens l'oportunitat de veure i analitzar en viu una aplicació pràctica de l'enfoc socio-afectiu en l'educació per a la pau.

El dia després de l'assassinat de Martin Luther King i davant les respostes dels seus alumnes, una mestra decideix que ha arribat el moment que visquin la discriminació "en la pròpia pell". Vint anys després reuneix els/les seus alumnes.

Segons les seves paraules "una experiència per la que tots els educadors haurien de passar".

TERCER MUNDOPOLY.

Un joc de taula per comprendre la vida al Tercer Món i les desigualtats econòmiques, basat en la realitat del Perú.

Com a membre d'una família de camperols hauràs de fer front a les diferents realitats que afecten aquest sector (repartiment injust, balanç de pagaments, deute extern, clima,...)

Per jugar a partir de 12 anys de 2 a 6 jugadors.

I MÉS...

Encara que molts de nosaltres des de feia temps anàvem fent tallers i cursets per tot arreu, va arribar un moment en què ens vam plantejar com a seminari que no n'hi havia prou en el laborar materials, i que en la mesura de les nostres possibilitats, volíem donar a conèixer la metodologia de treball en la que havien estat pensats. Des d'aleshores hem inclòs dintre del nostre treball la convocatòria de cursos d'iniciació i profundització en l'educació per a la pau.

CAMPANYA "APRÈN A JUGAR, APRÈN A VIURE".

L'últim treball del seminari ha estat la carpeta de la campanya "Aprèn a jugar, aprèn a viure". Ens motius van ser diversos, per un costat la importància del joc en el desenvolupament dels nens i nenes i tot el contingut de valors que comporten, per altre donar alternatives en positiu de formes de jugar, és a dir, no basar-nos en un seguit de "nos": no a la juguina bèl·lica, no a la juguina sexista, no a la juguina sofisticada,...

També conscients que no era la primera campanya en aquest sentit, vàrem pensar que seguia essent necessària, perquè encara no s'ha aconseguit consolidar un canvi en les actituds sobre el joc i la juguina. Segueixen imperant juguines i jocs que afavoreixen valors discriminatoris, competitius, de creatius, etc.

Des de fa un parell d'anys sentim a dir que les juguines bèl·liques han baixat en volum de vendes, però no són només aquestes les que donen un únic model de resolució dels conflictes, el violent, n'hi ha moltes que no estan englobades entre aquestes i tenen el mateix tipus d'actuació.

Continuant des de la televisió, sèries de dibuixos animats donen models de violència i competitivitat que es poden veure imitats en qualsevol pati d'escola o parc. No estem per pensar que hi ha una causa efecte directa entre el que jugues i el que seràs, però sí que en el joc és el terreny on

s'aprenen comportaments que després es poden reproduir en la realitat.

De la mateixa manera es continua amb les juguines i la seva publicitat fonamentant rols de dona-objecte, hàbits consumistes, una forma determinada d'establir relacions amb altres pobles (gegants, indis, extraterrestres,...).

En aquest segon any de la campanya, en les diferents zones on treballem, un seguit de grups han tirat endavant iniciatives cada u dintre del seu àmbit de treball. Aquí a Catalunya va ser 25 grups els que vàrem firmar i moltes xerrades, articles, jornades de jocs cooperatius, cartes,... que s'han fet.

Des del seminari aquest any s'ha volgut treballar especialment el tema de la publicitat. I en base a resolucions del Parlament europeu, la Llei General de Publicitat i disposicions del Consell de les comunitats europees, s'han adreçat cartes a les televisions per exigir-les el compliment d'aquestes normatives. Mentre televisió espanyola s'ha manifestat dient que ho tindrà en compte, alguna televisió privada ha contestat que encara que entenen i comparteixen la nostra preocupació, es deuen als seus anunciants.

Queda tasca per fer i ganes de seguir treballant.

EN QUÈ ESTEM TREBALLANT ACTUALMENT.

En aquest curs, el seminari ha iniciat un treball teòric i de reflexió sobre el conflicte: diferents maneres d'afrontar-lo, definició i anàlisi dels conflictes, resolució, regulació i gestió de conflictes, etc., que també tindrà una part pràctica que volem centrar en la problemàtica que es dona en un àmbit multicultural (racisme, xenofòbia,...).

Montse González.
SPEP. c/ Gran de Gràcia, 126, pral.
08012 Barcelona.

(1) A.P.D.H.: Asociación Pro-Derechos Humanos.
Tot el material relacionat en l'article es pot sol·licitar a la seva seu: c/ Ortega y Gasset, 77, 2ª. 28006 Madrid. Tfn. 91-402.23.12

VIURE SENSE NUCLEARS

Més d'un any després d'haver començat la campanya Viure Sense Nuclears, els resultats són molt positius. Malgrat no haver aconseguit les 500.000 signatures, vam arribar a l'estat a les 470.000; penso que va ser un èxit. Els entebancs del govern i de l'administració van fer possible no arribar al mig milió per poder tirar endavant la ILP antinuclear i afavoridora d'energies netes.

La cosa va començar quan la Junta Electoral Central va iniciar unilateralment la campanya, l'1 de desembre, quan no teníem encara els plecs per recollir signatures -a primers de gener ens arribaven els primer i a comptagotes- en una clara maniobra de retardar el començament. Deprés la guerra del Golf, va complicar la recollida, així com l'obligació de recollir a més del nom i el DNI a les signatures, l'adreça i la població, i encara la Junta Electoral Central demanava el DNI dels fedataris compulsat... Degut a les vacances de Nadal i a la guerra vam demanar dues vegades una pròrroga a la mesa del Congrés, que va ser denegada els dos cops. A tot això hem interposat recursos que, confiem, d'aquí uns dos o tres anys guanyarem.

Per una altra banda vull fer constar l'actuació de les organitzacions que donaven suport a la campanya. CC.OO., IC i ERC van demostrar el

seu anquilosament com a organitzacions polítiques incapaces de mobilitzar massivament els seus afiliats. Potser els era igual i per això (excepte algun afiliat conscienciat) no van recollir cap signatura. Com a mínim van posar-hi peles. Encara que a ERC li va costar pagar. Aquest panorama de participació de les organitzacions polítiques no és privatiu de Catalunya. A la resta de l'estat ha anat bastant igual.

En canvi els que han aportat gran quantitat de signatures han estat els grups de barris i conarques, tant ecologistes com pacifistes, persones a títol individual, feministes, etc., així com Greenpeace, LCR o MCC. Depana només es va quedar en la col·laboració econòmica. De totes maneres gràcies a totes i tots, i a les organitzacions que d'una manera o altra han col·laborat.

A Catalunya vam arribar a les 80.000 firmes, degut bàsicament a l'efecte bola de neu; els fedataris rebien plecs i els repartien entre amics i coneguts i així successivament. La mateixa quantitat és la que es va aconseguir a Madrid a través, bàsicament, dels socis d'AEDENAT. Aquí, com que no tenim uns grups forts, ho vam fer com vam poder. Però en el futur serà diferent. El moviment ecologista català s'ha reforçat molt. En el moment que escric aquestes línies

(15-2-92) s'ha celebrat a Mollet del Vallès la cinquena assemblea de la xarxa Viure Sense Nuclears, que agrupa en aquests moments a 18 grups de tot Catalunya. Uns quants d'aquests s'han constituït arran de la ILP. Per exemple Cànem de Mollet, Vadeverd de Badalona o Acció Ecologista a Barcelona.

La xarxa coordina la campanya Energies Netes contra el PEN (Plan Energético Nacional), i prepara una exposició sobre energies netes, l'elaboració de mocions perquè els ajuntaments adoptin mesures d'estalvi i eficàcia energètica o la preparació d'unes jornades obertes sobre canvi climàtic i energia, previstes pel maig i prèvies a les que organitzen les NNUU a Rio de Janeiro. A més està servint per coordinar grups de comarques limítrofes per temes comuns, com per exemple els grups de la conca del Besòs en l'afer de l'abocament de detergent en el riu fa uns mesos.

Sobre el PEN, cal dir que les partides pressupostàries dedicades a energies alternatives són tan ridícules com fàcils d'imaginar. Un detall de l'intel·ligència del govern de sa Majestat: inclou dins les energies renovables les incineradores de residus urbans.

Carles Porcel

Membre de la Promotora Viure Sense Nuclears.

MATERIAL

Feia un pilot de dies que no publicàvem una relació del material que es pot disposar, ja sia en els grups o al parell de distribuïdors. Un bon recurs per invertir i generar diners, segons siguin compradors o venedors. Hem intentat recollir les existències que es poden trobar ara mateix. De bon segur que alguna cosa ha passat per alt. Però, com que de tant en tant recuperarem aquesta pàgina -un cop a l'any, de moment- la vegada vinent ja mirarem de ser més fidels a la realitat. Un altre tema és el del preu. Els que aquí es donen són indicatius: l'especulació, correus o la simpatia pot fer fluctuar la cotització a l'alta o la baixa. A destacar que grups, membres de família nombrosa i orfes

d'ideologia es poden acollir a substanciosos i insignificants descomptes.

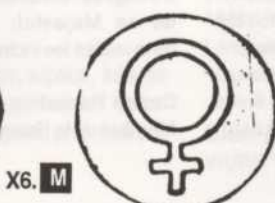
Per facilitar l'adquisició dels productes aquests aniran acompanyats d'una o més lletres que serviran de referència per localitzar-los:

- M** Mòc Alt Empordà. Apartat 337. 17600 Figueres. 972-563117 (Gustinet).
- L** El Lokal. c/de la Cera, 1 bis. 08001 Barcelo-na. 93-3290643.
- C** Casal de la Pau. c/ Cervantes, 2, pral, 1ª. 08002 Barcelona. 93-3183994.
- O** Assemblea Antimilitarista d'Osona. c/ de la Font s/n. 08513 Prats de Lluçanès. 93-8560326 (Lluís).

PLÀSTICS, LLAUNES I ALTRES DERIVATS.

Una de les opcions a l'hora del material són tots aquells productes que, amb el recurs d'una agulla o amb adhesiu, s'enganxen. Volem ser originals amb una xapa que se n'ha editat milers i l'únic que aconseguim és foradar un impermeable que automàticament deixa de ser-ho. En fi, si us fa il·lusió... amb deu drets podeu fer estralls.

XAPES.

ADHESIUS.

Edita i distribueix: Osona.

AGULLA amb el fusell partit. MOC Alt Empordà.

ENCENEDORS.

Amb dos dibuixos diferents: el casc i la flor i el fusell partit. Els distribueixen la gent d'Osona, però també en trobareu al Casal de Barcelona.

DRAPS.

Ja ha sortit la nova col·lecció de model·lets "primavera-estiu" que s'afegueix a la dels anys anteriors. Però no tan sols hi ha dibuixos nous. Ara podreu escollir entre samarretes de màniga llarga, màniga curta o sense mànigues. Mentre no es

demostrï el contrari el monopoli del tèxtil el controla la gent de l'Alt Empordà. De totes formes no patiu. Un eficient servei de distribució fa arribar el producte final als diferents grups i a les més importants botigues del ram.

De preus, millor no parlar-ne. Immersos en el lliure mercat cada u fa el que vol, o el que santament pot. Entre 800 i 1000 ptes. segons la llargada de les mànigues i la quantitat de colors. Consulteu el vostre proveïdor habitual.

S1.

S2.

S3.

S4.

S5.

S6.

S7.

S8.

S10.

S13.

S14.

S15.

PAPERS.

L.01. "Sous les bérets... la vase". Llibre de còmics editat pel Col·lectiu d'Objectors Tarnesos (Occitània). 66 pàg. 50 autors. 24x21 cm. 1000 ptes. **M**

L.02. "Aux larmes citoyens". Del mateix grup. 66 pàg. 50 autors. 24x21 cm. 1000 ptes. **M**

L.03. "Bloc de paper reciclat". 100 fulls en espiral de 21x15,5 cm. 200 ptes. **M**

L.04. "DEFENSA 2001. Una proposta no ofensiva per a Espanya". Vicenç Fisas Armengol. Edita: Fundació Jaume Bofill. 256 pàg. 1460 ptes. **M**

L.05. "Ambraó, insubmissió". Jordi García, Tomàs Gisbert, Francesc Porret i Jordi Muñoz. Editorial Revolució. 165 pàg. 769 ptes. **M**

L.06. "Con razón, insubmisión". Edició en castellà de l'anterior. 170 pàg. 769 ptes. **M**

L.07. "El debate sobre la Objeción de conciencia". Diversos articles analitzant el tema i editat pel Centro de Investigación para la Paz en el volum 38 de "Papeles para la Paz". 298 pàg. 770 ptes. **M**

L.08. "Les Pays sans armée. Catalogue". Christophe Barbey. Editions pour de vrai. Relació dels 28 estats (1989) que existeixen sense exèrcit. Un llibre publicat amb motiu de la campanya del referèndum suís per l'abolició de l'exèrcit. Fotocòpies. 100 pàg. 1000 ptes. **M**

L.09. "La insubmisión". Lleó Tolstoi. Presentació a càrrec d'Ignasi de Llorens amb introducció de Rudolf Rocker. Edicions Madre Tierra, 1991. 35

pàg. 280 ptes. **L**

L.10. "Mujer i antimilitarismo". Editat pel "Grupo de Mujeres antimilitaristas del MOC", 1991. 71 pàg. 600 ptes. **L**

L.11. "La lucha contra la guerra". Albert Einstein. Edi. La Piqueta, 1986. 76 pàg. 330 ptes. **L**

L.12. "Las mentiras de una Guerra. Desinformación y censura en el conflicto del Golfo". Diversos autors. Pròleg de Vázquez Montalbán. Deriva Editorial, 1991. 181 pàg. 1285 ptes. **M**

L.13. "Objetores, insumisos. La juventud vasca ante la mili y el ejército". R. Ajangiz, C. Manzanos, J. Pascual. Co-editat pel KEM Bilbo i Editorial Fundamento. ? ptes. **L**

EL KLEENEX

desinformatiu per la lluita anti-militarista

Per què el Kleenex? Perquè el MOCADOR, com s'usa diverses vegades entre rentada i rentada, és una font constant de contagi. Amb un kleenex, en canvi, els microbis van de cap a les escombraries. Aquest és el principi del kleenex: tots els seus articles són d'un sol ús, i qualsevol similitud amb personatges de la "moguda" de la insubmissió no només és pura coincidència sinó que a més a més és casualitat.

Tot i que al Mocador 18 l'equip de redacció del Kleenex va anunciar el seu comiat definitiu, han estat tantes les cartes que han arribat al Casal de gent que es volia desvincular del Mocador si no hi apareixia el Kleenex, que l'equip de redacció (del Kleenex) s'ha vist en l'obligació de tornar a la feina (en Pere i en Miquel ens han tingut a punta de pistola fins que no l'hem acabat). Doncs apa, aquí el teniu !!!

Les darreres declaracions del ministre Tomasno de la Quadra Salcerdo han despertat una gran indignació per la comparació que fa entre insubmisos i terroristes. La mare d'Urrusolo Sistiaga, membre del comado Barcelona-València-Cadis- La Coruña-Valladolid d'ETA ha interposat una querrela criminal contra el ministre. Segons ha declarat: "És una vergonya que comparin aquests nenetes d'insubmisos amb el meu fill que és tan valent i patriota basc".

No es confirmen els rumors que deien que després d'emetre la sentència absolutòria a un insubmis a la PSS el jutge afirmés: "me ha salido un juicio arredondo".

No és veritat que la xocolatada/acció de comiat al jutge laquierdo tingués tant d'èxit perquè s'hagués enganyat a la gent dient que la xocolata era de la que es fumava. La veritat és que hi va anar tanta gent perquè se'ls va enganyar dient que s'acabaria tirant la xocolata contra els PMs.

Un cop comprovat que la nova llei de la mili no atura la insubmissió tot i l'augment bestial de les penes previstes, el govern estudia la possibilitat que els insubmisos hagin de complir la sentència, a més, a presons turques.

CARTELLERA

- **Aquesta nit o mai:** Drama psicològic en clau de monòleg d'un soldat de lleva que li ha tocat guàrdia i pensa en desertar. (Cines: Mavoy, Balmés)

- **El cabo del miedo:** Un sàdic psicòpata que porta 14 anys de cabo "chusquero" vol carregar-se l'advocat d'un soldat de lleva que l'ha denunciat per maltractaments. (Cine: Novatades)

- **El chico que gritó caguen la puta:** Un soldat de lleva s'enfronta a un consell de guerra per haver manifestat de forma notòria el seu desacord amb el manteniment de la conscripció. (Cines: Lex, Florida)

- **El ministro pasmado:** El ministre de justícia de Felip IV converteix en qüestió d'estat una sentència absolutòria a un jove que no s'incorpora com a soldat de lleva. (Cine: ABS)

- **El último boy scout:** Bruce Piriwillis encarna el paper d'un soldat de lleva que es queda sol a la caserna un cop han desertat tots els seus companys. (Cine: Burràs)

- **Hay un muerto en mi cama:** Un soldat de lleva queda transtornat psicològicament en trobar un dematí que el seu company de llitera -que també era un soldat de lleva- s'ha suïcidat durant la nit. (Cine: Comèdia).

- **Pesadilla final:** Un soldat de lleva s'enfronta amb l'indestructible Mily Krugger i el mata. (Cine: Victòria)

- **Resplandor en la oscuridad:** Un soldat de lleva mor quan anava a fer un relleu a un altre soldat de lleva que feia guàrdia nocturna, en confondre'l aquest amb un enemic. (Cine: Astorias de la Putamili).

L'equip de redacció del kleenex no descarta la possibilitat de convertir-se en un espai fix del Mocador, i resta obert a la col·laboració espontània de tothom. O sigui, que qualsevol parida que se us acudeixi l'envieu al Casal, indicant sempre que és pel Mocador, però per a la secció Kleenex.